

290
694/9
12388
9

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΤΡΥΦΩΝΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Α' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ερανισθεῖσα ἐκ διαφόρων χειρογράφων καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα, παρὰ τοῦ ἐλλαχίστου ἐν Ἱερεῦσι ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ
Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Νηοῦ Ὁσίου Μελετίου

Προσετέθη ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Νέου Παραδείσου
καὶ Παράκλησις ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κήπου.

Πρὸς κοινὴν ἀπάντων τῶν φιλεσθῶν Χριστιανῶν ὠφέλειαν

Μεγαλυνάριον

Μάρτυρα Κυρίου τὸν θαυμαστόν, καὶ τὸν τῆς Λαμπάκου, ἐτοιμώτατον βοηθόν, φύλακα καὶ ρύστην τῶν ἐπικαλουμένων, Τρύφωνα τὸν θεῖον, πάντες τιμήσωμεν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1923

Φεβρουάριος 1, Προσεδρία τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ τοῦ Ἀγίου
Μάρτυρος Τρύφωνος Ἀπολ. Ἦχος Δ'

Τρυφῆς τῆς θείας φερωνύμος τρισμάκαρ, κατατρυφῶν ἐν οὐρανοῖς
ἀενάως, τοὺς εὐφημοῦντας ἄσμασι τὴν μνήμην σου, σκέπε καὶ διάσωζε
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, δίδως τὰ βλάπτοντα τὰς αἰσούρας θηρία, ἵνα σοὶ
πόθῳ κράζωμεν ἅει, χαίροις ὦ Τρύφων, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Προσεδριον Ἦχος Α' Χορὸς ἀγγελικὸς

Οὐράνιος χορὸς, οὐρανίων Ἀγγέλων, προκύψας ἐπὶ γῆς, καὶ φερό-
μενον βλέπων, ὡς βρέφος ὑπομάζιον, πρὸς ναὸν τὸν πρωτότοκον πά-
σης κτίσεως, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου, προσόρτιον, νῦν σὺν ἡμῖν
μελωδοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπολ. Μετεμορφώθης τοῦ Ἀγίου τοῦ
Ναοῦ. Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Ἦχος πλ. Δ' Ὡς ἀπαρχῆς

Τριαδικῇ στεργότητι, πολυθείαν ἔλυσας, ἐκ τῶν περάτων ἀείδιμε
τίμιος ἐν Χριστῷ γενόμενος, καὶ νικήσας τυράννους, ἐν Θεῷ τῷ Σω-
τῆρι, τὸ στέφος εἴληψας τῆς μαρτυρίας σου, καὶ χαρίσματα θεῶν ἰά-
σεων, ὡς ἀήτητος.

Κοντάκιον τῆς Ὑπαπαντῆς Ἦχος Δ'

Ὡς ἀγκάλαις σήμερον, πιστοὶ καρδίας, ἐφαπλοῦντες δέξασθε, κα-
θαροτάτῳ λογισμῷ, ἐπιδημοῦντα τὸν Κύριον, προσορτίους αἰνέσεις
προσάδοντες.

Ἔτερον Κοντάκιον Ἦχος Δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ὅν οἱ ἄνω Ἀγγελοὶ προσορτάζουσι, τεσσαρακινήμερον προε-
τρεπίξου Συμεών, ἐν γὰρ νέαις ἀγκάλαις ἵνα δεχθῆς, τὸν Χριστὸν καὶ
Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σημειώσεις. Ἀνθὴ τοῦ Παραδείσου Ἱερουσαλὴμ 1911.

Παράκλησις. Πνευματικὸς Κήπος Κωνσταντινούπολις 1863.

Γεώργιος Α. Βουτέρης Ἱερεὺς 15 Νοεμβρίου 1922

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Ἐσπέρας μετὰ τὸν Προομιαικόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. στ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσ-
όμοια τῶν Προσορτίων γ' καὶ τοῦ Ἀγίου γ'.

Τῶν Προσορτίων. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ σεπτὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησία εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τὸν Κύριον,
ὥσπερ νήπιον, ἐπιδημοῦντα καὶ χάρισι, νοητῶς φαιδρύνοντα, τὸ
πιστότατον αὐτῆς, καὶ φιλόθεον σύστημα· ᾧ καὶ κέκραγε· Σὺ εἰ δόξα
καὶ κλέος καὶ ὁ κόσμος, τοῦ πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιάσας σαρκὶ
δι' ἐμέ.

Ἡ παστὴς ἡ πολύφωτος, καὶ σκηνὴ ἡ ὑπέρτιμος, καὶ ναὸς ὁ ἅγιος
καὶ εὐρύχωρος, ἔνδον θαλάμων εἰσάγουσα, τοῦ Ναοῦ τὸν Κύριον,
προμνηστεύεται αὐτόν, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἱκετεύουσα· ἐκ
φθορᾶς καὶ κινδύνων λυρωθῆναι, τοὺς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην
ἀπαύστως δοξάζοντας.

Συμεὼν ἱερώτατε, τὴν ἐλπίδα ἣν κέκτησαι, τὸν Χριστὸν θεάσασθαι,
δεῦρο πρόσελθε, ἐν τῷ ναῷ καὶ ὑπόδεξαι, ἀγκάλαις καὶ βόησον·
Νῦν ἀπόλυσον Σωτῆρ, ἐκ τῆς γῆς με τὸν δοῦλόν σου καὶ συγκαλέσον,
τὴν Προφήτιδα Ἀνναν τοῦ δοξάσαι, μετὰ σοῦ τὸν Εὐεργέτην, σαρκὶ
φρικτῶς νηπιάζοντα.

Τοῦ Ἀγίου. Ὁ αὐτός.

Φιλομάρτυρες ἅπαντες, πανταχόθεν συνδράμετε, καὶ τὴν θείαν ἀθλη-
σιν ἐορτάσατε, τοῦ ἀθλοφόρου νῦν Τρύφωνος, βοῶντες πρὸς Κύ-
ριον, δυσωπήθητι Χριστέ, ταῖς πρεσβείαις τοῦ Μάρτυρος, καὶ διάσωσον,
ἐκ παντοίας κακώσεως καὶ βλάβης, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν, ἐχθρῶν ἡμᾶς
τοὺς ἱκέτας σου.

Εκ νεότητος ἅγιε, συμπαθέστατος γέγονας, ἐλεῶν τοὺς πένητας, καὶ
τοὺς πάσχοντας, ποικίλας νόσους ἰόμενος· διδ' σοῦ δεόμεθα, ἐκ
βαθῶν τῆς ψυχῆς, τὴν συνήθη συμπάθειαν, ταύτην ἐνδειξον, ἐφ'
ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους ἀθλοφόρε, καὶ παντοίων νοσημάτων, καὶ πει-
ρασμῶν ἀπολύτρωσαι.

Κατὰ χρέος τιμῶμέν σε, Μάρτυς Τρύφων οἱ δούλοι σου, ὡς ἡμῶν
θερμότερον ἀντιλήπτορα, ὡς βοηθὸν ἀκαταίσχυντον, προστάτην

ὡς μέγιστον, εὐεργέτην ὡς κοινόν, οἴτου, οἴνου καὶ βάμβακος, πλουσιώτατον, χορηγόν καὶ ὡς φύλακα τῶν δένδρων, καὶ χωρῶν καὶ κήπων πάντων· καὶ πρέσβυν μέγαν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Τῆς τρυφῆς τῆς οὐρανόυ, ἐδείχθης ἐπώνυμος, μάρτυς Τρύφων πανσεβάσμιε, ἐν σταδίῳ γάρ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνεκήρυξας, καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων, αὐτὸν ὁμολόγησας. Ὅθεν δὴ ἐν αὐτῷ, τὸ σῶμά σου δεινῶς τοῖς ξίφesi σπαθιζόμενος, ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου Ἀκυλίνου, καὶ τοῖς ἵπποις δεσμούμενος, χαιμῶνος ὦρα, ὑπ' αὐτῶν ἐλαυνόμενος, κατὰ δυοβάτων καὶ δυσπροόδων χωρίων, καὶ γυμνὸς συρόμενος, ἐφ' ἧλων τῶν ὀξυτάτων, καὶ ὑπὸ ἀνόμων ἀνδρῶν, τὰς σάρκας μαστιζόμενος, καὶ τὴν κάραν τεινόμενος, ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξω τὸ χάρισμα, καὶ τὸ στέφος κεκληρώσαι, παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ· ἀλλ' ὃ μαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῶν ἀγγέλων συμμετοχῇ, ὁ παρηγοῦς κηρύξας τὸ ὄνομα Χριστοῦ, καὶ τοῖς ρεῖθροις τοῦ θαλοῦ σου αἵματος, τὸν σχολιὸν δράκοντα ἀποπνίξας· αἰτησαι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Τρύφων παμμακάριστε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ερευνάτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γάρ εὐρίσκομεν αὐτόν, τικτόμενον καὶ σπάργανον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεῶν βασταχθέντα, οὐ δοκῆσαι οὐδὲ φαντασίαν, ἀλλ' ἀληθεῖα τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς ὃν βοήσωμεν· ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός, δόξα σοι.

Ἐξοδος. Τὸ φῶς ἡλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθίσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γινώτε, καὶ πιστεῦσατέ μοι καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἔμπροσθέν μου οὐκ ἔγενετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι παρ' ἐμοῦ ὁ σῴζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔπασα· ἀνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαίρουμένος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλγοῖσθαι κάκους ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν ἰερίῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἔλπις αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδεύθεις, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἐνιοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χρυσευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμεῦνται. Κρινεῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν ταῖς δοκίαις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν ταῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διαῆμα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερσυνεῖ αὐτῶν. Λήψεται παναπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἑχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσει ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμέχτην, δοσιότητα· δεξιῇ δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βυλίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδαρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμους. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ οὐνεκς, μάθετε δικαστὰι περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου, ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ Τροπάριον τοῦ Ναοῦ. Ἦχος β'.

Ο φωτί σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος ὕψηλόν μεταμορφώθης Ἀγαθὲ, δειξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι τῆς παραβάσεως, διδὼς βοῶμεν σοι· Εὐσπλαγχνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α'.

Τὸν κάλλιστον ἀγῶνα ἠγωνίσαι, καὶ τὸν δρόμον ἤνυσας τοῦ μαρτυρίου σε, Τρύφων μάρτυς πανένδοξος, δι' ὃ ἐν οὐρανῷ σὺν ἀγγέλοις ἀγάλλῃ, ἀντάξια τῶν καμάτων σου εἰληφῶς τὰ ἄνω βασίλεια· ἀλλὰ πρέσβευε θεράπων μακάριε, δωρηθῆναι ἡμῖν, τὰ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεχθεὶς, τῷ πρὸς τὸν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὡς περ κλίμακι χρησάμενος, ἀνῆλθες πρὸς οὐρανίους ἡμένας, κακείθεν τῇ θεόδεν δοθείσῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελοῦντας, τὴν σεβάσμιον Μνήμην σου, καὶ τοὺς σοὺς Γεραίροντος ἀγῶνας, Μεγαλομάρτυς πολυάθλε.

Ἦχος β'.

Μεγάλων δωρεῶν ἀξιωθείς πανεύφημε, ἐν ταπεινότητι βίου ἐπὶ τῆς γῆς ἐπολιτεύθης, καὶ διερχόμενος πανταχοῦ, ἀναργύρως παντοδαπῇ νόσον ἐθεράπνευσ· ὅθεν καὶ ἡμεῖς συνελθόντες σήμερον, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου πανηγύρει βοῶμέν σοι· ἴασαι καὶ ἡμῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα δέσμευτα.

Ἦχος γ'.

Ἐξ δυνάμεων ἀπαλῶν, ἀφιερωθείς τῷ Θεῷ, καὶ τὰς σωτηρίους ἐντολὰς αὐτοῦ ἀμέμπτως διατηρήσας, Τρύφων παναοίδιμος, κατὰ πνευματικῶν ἀκαθάρτων, τὴν ἐξουσίαν ἔλαβες, δι' ἣς καὶ περιφανῆς, τῷ κόσμῳ Γεγέννησαι· ἀπὸ Λαμπρικοῦ τῆς κόμης εἰς Ρώμην, ὑπὸ τοῦ βασιλέως μεταπεμφθεὶς, καὶ τὴν δαιμονῶσαν θυγατέρα αὐτοῦ ἰασάμενος· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐκτενῶς ἱκετεύεις, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῶν πέσκει τιμώντων, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Ἦχος δ'.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐν σαρκὶ οἰκονομίαν, ὅτι τῇ δι' αὐτῆς χάριτι σου, καταγλαίψας τὸν Μάρτυρα Τρύφωνα, εἰς πάντα Κόσμον αὐτὸν ἐθαυμάστωσας, ἀσθενούντων ἀπέδειξας ἱατρὸν, ἐλατῆρα τῶν δαιμόνων, καταπονουμένων βοηθόν· τῶν ἐν ἀνάγκαις ὑπέρμαχον· τῶν κήπων καὶ χωρῶν, καὶ ἀμπέλων φύλακα, διώκτην τῶν καρποφθόρων θηρίων· καὶ πάντων τῶν τιμώντων, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ὄνομα, προστίτην θερμώτατον, καὶ ἐκτενῶς δυσωποῦντα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες εὐωγηθώμεν, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς, ἡ πανσεβάσμιος Μνήμη, Τρύφωνος τοῦ Μεγαλομάρτυρος, τράπεξαν ἡμῖν παρατεθεμένη, τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ Κεφαλὴν, ἱάματα ὡς νάματα

βλύζουσαν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ ἀρνομένοις ἐξ αὐτῆς ἴασιν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε. Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ρῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὸν στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν δωρεῶν ἡξιώθης, καὶ τῶν θαυμάτων τραῶς, ὑπὸ τοῦ ἀθλοθέτου, καὶ μεγάλου δωτήρος, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου ὃ Ἀθλητὰ, Τρύφων μάρτυς ἀήττητε, καὶ πανταχοῦ διερχόμενος, δωρεὰν πᾶσαν νόσον ἐθεράπνευσ.

Στίχ. Δίκαιος ὡς Φοῖνιξ ἀνθήσει.

Τὴν ἀτελεύτητον μνήμην, τοῦ Ἀναργύρου πιστοί, δεῦτε συμφώνως πάντες, ἐπαξίως τιμώντες, ὑμνήσωμεν ἐνθέως τὸν δωρεάν, τὰς ἀσθενείας ἰώμενον, καὶ τὴν αὐτοῦ νῦν παρέχοντα τοῖς πιστοῖς, θείαν χάριν, καὶ σωτήριον.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τὸν ὀριστεῖα τῆς ἄνω, χοροστασίας πιστοί, ὡς περ φρουρὸν γενναῖον, τῆς ἡμῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες ἀσματικῶς, εὐφημήσωμεν λέγοντες, φυγαλευτὰ τῶν δαιμόνων Τρύφων σοφέ, τῶν δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλοξον.

Δόξα Ἦχος δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, τοῦ Ἀναργύρου τὴν μνήμην σήμερον πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, αὕτη γὰρ ἡμᾶς συγκαλεῖται, πρὸς εὐωχίαν μυστικὴν, καὶ ἡμῖν τράπεζαν τὴν ἴασιν τῶν παθῶν ἡμῶν παρατίθει· διὸ καὶ συνελθόντες, ἐν τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ ἱεμένει, δομοθύμως αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· Τρύφων πανσεβάσμιε, μὴ διαλείψῃς καθικετεύων, τὸν δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐν ἀγκάλαις βασταζόμενον, Συμεὼν τοῦ πρεσβύτου, τοὺς ἐκ πόθου τελοῦντας, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου, λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ τῆς μελλούσης θλίψεως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ Ἱερά Μητηρ, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλότερα, ἐπὶ τὸ ἱερὸν παραγένονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου ποιητὴν καὶ τοῦ Νόμου πάρεχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος ὁ πρεσβύτης Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τρυφῆς τῆς θαλάσσης φερωνύμως τρισμάκαρ, κατατρυφῶν ἐν οὐρανοῖς ἀγεννάς· τοὺς εὐφημοῦντας ἱμασι τὴν μνήμην σου, σκέπε καὶ διάσωζε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, δίδως τὰ βλάπτοντα, τὰς ἀρούρα· θηρία, ἵνα σοι πόθῳ κράζωμεν ἄελ, χαίροις ὁ Τρύφων, Μαρτύρων ἀγλάτσμα.

Προσόρτιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οὐράνιος χορός, οὐρανίων ἀγγέλων, προκύψας ἐπὶ γῆς, καὶ φερόμενον βλέπων, ὡς βρέφος ὑπομάζιον, πρὸς ναὸν τὸν πρωτότοκον πάσης κτίσεως, ὑπὸ Μητρὸς ἀπεράνδρου, προσόρτιον νῦν σὺν ἡμῖν μελωδοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι.

Εἰς τὸν Ὁρόρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος α'.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ηπάνσεπτος ἡμῖν ἑορτὴ νῦν ἐπέστη τοῦ Τρύφωνος πιστοί, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, καὶ τοῦτον εὐφημήσωμεν, τοῦ Κυρίου ᾧ· Μάρτυρα, γενναίωτατον, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, σιγηλιτεύσαντα, διὰ τῶν ἔργων καὶ λόγων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Γενναῖε ἀθλητά, παρεστὼς τῇ Τριάδι, ἱκέτευε λαβεῖν, ἀξιάγαστε Τρύφων, ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην σου, χάριν ἔλεος καὶ ἰλασμόν τῶν πταισμάτων, ὅπως χεῖλεσι, δοξάζωμεν καὶ καρδίᾳ, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Καὶ νῦν, Προσόρτιον.

Οὦν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ Θρόνου Ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνους ὧν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις οἰκτιρῶν, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ως ἀστὴρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑφῆς, δαδουγῶν τὰ πέρακα, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βουλαῖς ὅθεν ὑμνοῦμέν σε ἔνδοξε, Τρύφων τῆς θαλάσσης τρυφῆς τὸν ἐπώνυμον.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Εορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας σου, ἔνδοξε Τρύφων ἀθλητά, τὸν ζωοδότην δοξάζουσα, τὸν σὲ προστάτην θεομὸν ἀναδείξαντα.

Καὶ νῦν, Προσόρτιον.

Βασταχθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις, Συμεὼν ἀπέδωκας, τὴν ἀγαλλίασιν αὐτῷ, τοῦ σωτηρίου σου λέγοντι, τοῖς ὀφθαλμοῖς κατείδον σε, Κύριε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα Μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ἐπέλαμπρον, τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλεέντες οἱ πιστοὶ βοῶσί σοι γηθοσύνης· σήμερον τιμῶμέν σου, τελειτὴν Τρύφων ἔνδοξε, θαυῶν τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἄγριε, καὶ λύτρωσαί ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, καὶ νοσημάτων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Ακαταγώνιστος, ἀθλητὴς γέγονας, τοῦ παντοκράτορος, Τρύφων μακάριε, ἐν τῷ καιρῷ τῶν διωγμῶν, τῆς σαρκὸς μὴ φεσάμενος. Ὅθεν φλογιζόμενος ταῖς λαμπραῖς πανόλβις, ταῦταις ἀπετέφρωσας, τὸν ἀντίπολον δράκοντα, δι' ὃ μετ' εὐφροσύνης τὴν θέλαν σου μνήμην πάντες ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν, Προσόρτιον. Ὁ αὐτός.

Εκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, νῦν ὑποδέξατο, ὁ ἱερός Συμεὼν. Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλον σου Δέσποτα· Ἄννα δὲ ἡ ἄρρηκτος, ἡ προφήτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγε σοι· ἡμεῖς δὲ ζωοδότα βοῶμεν, δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου

Τὸ Προκείμενον, Ἦχος δ'. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πάντα ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὕτως γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται. Εἰσεέλθαι διὰ τῆς στενῆς πύλης· οἱ πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδός, ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς. Ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ πεθλιμμένη ἡ ὁδός, ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσιν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐκδύμασι προβάτων, ἔσονται δὲ εἰςὶ λύκοι. Ἀρπάγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγινώσθε αὐτούς· μή τι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα· Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλὰς

ποιεῖ· τὸ δὲ πονηρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ ποιῶν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι. Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Εἶτα ὁ Ν', Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. 6'

Πρὸς τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν.

Τὰ ἔγνη τῶν σεβασμίων μοι ποδῶν, ἐννοῶν ὁ κύων, τρέμω τὴν φω-
ταυγὴ μορφὴν τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ βέβαιον τῆς
παρουσίας σου, ἱκετικῶς βοῶ σοι, ἐξάλειψον, ὦ ἀθλητά, τῆς ἀνομίας
μου τὸ πέλαγος.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος εἰς δ' καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς δ'

Κανὼν, ὁ Προεόρτιος. Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμός. Ἄσوماί σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ασوماί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, τῷ νηπιάσαντι σαρκί, καὶ νόμῳ ὑπα-
κούσαντι, καὶ σώσαντι τὸν ἄνθρωπον, δι' ὃν γέγονας ἄνθρωπος.

Αγκάλαις δεξιόμενος ὁ Προεβύτης, τὸν ζωοδότην καὶ Θεόν, τῆς ζωῆς
ἀπελύετο βοῶν. Νῦν ἀπολύεις με· κατεῖδον γὰρ σε σήμερον.

Τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπακούεις, καὶ τοῦ Γράμματος θεσμοῖς, κατὰ
νόμον ὑπέκλεις Χριστέ, ὁ πρὶν ὑπαγορεύσας μοι, τὸν νόμον ἐν τῷ
ὄρει Σινᾶ. Θεοτοκίον.

Ασوماί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ἐτέχθης ἐκ Μητρός, Παρθένου
ἁγίας, καὶ ταύτην ἀνέδειξας, ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τρυφὴν τὴν ἀκήρατον, νυνὶ τρυφῶν Τρύφων ἐνδοξε, καὶ θείας λαμ-
πρότητος καταξιούμενος· φωταγώγησον, τὸν ζῶπον τοῦ νοός μου,
ὅπως εὐφημήσω σου, Μνήμην τὴν πάνσεπτον.

Ως πάμφωτος ἥλιος, μνήμη ἡ θεία σου ἐνδοξε, ἡμᾶς κατελάμπρυνε,
καὶ περιέβαλε, χαρισμάτων σου, πλουσίῳν ταῖς ἀκτίσι, διὸ ἐορτά-
ζοντες, ταύτην γεραίρομεν.

Παράλαβε ἅγιε, Τρύφων τὸν μέγαν Γεώργιον, καὶ θεῖον Δημήτριον,
καὶ ἱκετεύσατε, οἱ τρεῖς ἅμα τε, Τριάδα τὴν ἁγίαν, ἵνα βίον ἡρε-
μον, πάντες διάγωμεν. Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄκρατον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον,
σταμόνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσαν, τὸ φύσει θεῖον μάννα,
τὸ τρέφον ἐκάστοτε, πιστοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἦχος γ'.

Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπιπόλευσε ποτέ· ὥσει τεῖχος γὰρ
ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοπονοτοποροῦντι, καὶ θαρρέτως
μέλποντι· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός. Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου.

Ανοιγέσθω ὁ ναός· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ νῦν ἐπέστη ναός, ναοὺς ἡμᾶς
ποιῆσαι, τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος.

Νῦν παρῆλθεν ἡ σκιά, καὶ ἀντεισέχθη ἡ ἀλήθεια, τῆς χάριτος ἐλθοῦ-
σης· νῦν ὑποδέχου τὸν Χριστὸν Συμεῶν.

Χήρα Ἄννα σάφρων, ἡ μεμονωμένη καὶ γνωστὴ τῷ Θεῷ, νῦν ἀνθο-
μολογεῖτω, τῷ νηπιάσαντι σαρκὶ δι' ἡμᾶς. Θεοτοκίον

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον ὀρθοδόξως ἀνυμνήσωμεν· πρεσβεύει γὰρ
ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ιδοὺ σοι ἐπέφανεν ὁ μέγας, προστάτης καὶ ἄκρος βοηθός, Τρύφων ὁ
παναοίδιμος, λαὸ Θεοῦ χριστῶνυμε· δεῦρο εὖν πανηγύριζε, τὴν ἱεράν
αὐτοῦ ἀθλήσιν.

Φλεχθεὶς δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου, πανένδοξε Τρύφων ἀθλυτά, φλε-
γεις θηρία ἅπαντα, διὰ τῆς θείας χάριτος, τὰ τοὺς καρποὺς λυμαί-
νοντα, καὶ ἀπελαύνεις εἰς ἄβατον.

Γεώργιε, Τρύφων, καὶ ὁ μέγας Δημήτριος, ἅπασαν ἡμῖν, εἰρήνην
ἐξαιτήσασθε, παρὰ Χριστοῦ πανένδοξοι, καὶ ἐπηρείας ῥύσασθε, τῶν
ἐθνικῶν καὶ κακώσεως. Θεοτοκίον.

Υἰὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν λόγον τὸν κόσμῳ ἀχώρητον παντί. ἐν σῇ
γαστρὶ χωρήσας, ἀγκάλαις σου ἐβάστασας, Παρθενομήτορ ἄκραντε,
Χριστιανῶν καταφύγιον.

Καταβασία.

Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκ-
κλησίαν, ἣν ἐκτήσω τῷ τιμῷ σου αἵματι.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο λαμπτήρ τῆς Λαμπάκου ὁ φαινός, καὶ ἡμῶν ὁ προστάτης ὁ
κραταῖος, ἐκλάμπεις τοῖς πέρασιν, τῷ φωτὶ τῶν ἰσάσεων τὸν ζοφώδη
δαίμονα, ἐλαύνης σφοδρότατα, μέλανα ὡς κύνα, τοῖς πᾶσιν ἀπέ-
δειξας, πάσας μαρτυροῦντα, τὰς αἰσχρὰς αὐτοῦ πράξεις, πᾶσαν τὴν
Ἑλλησπόντου ἀπαστραπτὴς τοῖς θαύμασι, Τρύφων Μάρτυς ἀήττητε,
πρεσβεύει Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, καταρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θείαν καὶ ἄπονον, ἐν παραδεισῷ τρυφήν, ἀέτως ἀπέληρας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδομένους ὄθεν καὶ ἱαμάτων, ποταμούς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, Μάρτυς τῇ σκέπῃ σου.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ὁπειράνδρου Μητρος, χερσὶ γηραλέαις σου, ἀγκαλιοθείς Συμεὼν. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξης, εἰληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν, διό σε ἀξιοχρίως, πάντες δοξάζομεν.

Ὁδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Αἰταίσεις τῶν Ἀγγέλων ἐξεπλάγησαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Προσβύτου θεασάμεναι, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι ὑμνούμενον, ὡς Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ἡμῶν ἀτελὲς οἰκειούμενος, ὁ παντέλειος Θεός, τῇ κατὰ νόμον προσαγωγῇ, τὸ τέλειον τῆς χάριτος ἡμῖν ἐδωρήσατο.

Ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις δεχόμενος, καὶ Θεὸν τῷ πνεύματι θεώμενος, Συμεὼν σωτήριον τοῦ κόσμου, τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε.

Μωσῆς τιμώτερος γέγονας, τοῦ δεξαμένου νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινῶν· οἶτι Χριστὸν τὸν Κύριον, ἀγκάλαις σου Προσβύτα ἐβάστασας. Θεοτοκίον.

ΗἌννα προφητεύουσα τὸ μέλλον, τὴν ἐκ τῆς μήτρας σου Θεὸν προσήγγειρε· διό ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι Θεομήτορ τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τί σοι ἀνταπόδομα Μάρτυς Χριστοῦ, σοὶ ἀνταποδοίμεν ἄξιον; Ἄνθ' ὅν μυρίοις, εὐεργέτησας καλοῖς, ἡμᾶς τοὺς οἰκτροὺς δούλους σου ὄθεν κατὰ χρέος σε μέλωμεν.

Μνήμην τὴν ἁγίαν σου πόθῳ ψυχῆς, νῦν ἐπιτελοῦμεν οἱ δοῦλοι σου, μείραν κινδύνων, διμφεύγομεν πολλῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν σὲ ἐν τῷ Κόσμῳ δοξάσαντα.

Δεῦτε τῆς Τριάδος στερροὶ ἀθληταί, ἅλα Γεωργίῳ Δημήτριε, καὶ Τρύφων Μάρτυς, οἱ ὑπέρμυχοι ἡμῶν, πάντας ἀπολυτρώσασθε, ἐκ παντοίας βλάβης καὶ θλίψεως. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἡ ἐλπίς, χαῖρε ἡ κατάκαρπος ἄμπελος, χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ ἡ μυστικὴ· χαῖρε ἡλίου ὄχημα, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία.

» **Ε**κάλυπεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προσελθὼν, τοῦ ἁγιασματοῦ σου, τῆς ἀφθόρου Μητρος, ἐν τῷ ναφ τῆς δόξης σου, ὥφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφροούμενος· καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὁδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Εν τῇ τοῦ νόμου σκιᾷ, τὸν τῆς χάριτος λόγον, τρανῶς ἐχηματίσθη, Συμεὼν ὁ δίκαιος, σωματικῶς τὸν Χριστὸν δεξάμενος.

Οὗτος εἰς πῶσιν φησί, καὶ ἀνάστασιν κεῖται· εἰς πῶσιν τῶν ἀπίστων, καὶ πιστῶν ἀνάστασιν. ὁ Συμεὼν, ἄρτι προσεφέτευσε Θεοτοκίον

Θεοκυῆτορ Ἀγνή, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, λυτρώσασθαι κινδύνων, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς σὲ δοξάζοντας, Θεοτόκε ἀχραντε.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Λαμπρά σου ἡ ἀθλητις, ὑπάρχει Τρύφων ἐνδοξε λαμπρὰ καὶ ἡ μνήμη σου τρισμάκαρ λαμπρὰδὲ ὕψους καὶ τὰ θαυμάσια, ἅπερ ἐκτελεῖς διηγητῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἅπαντα, τοῦ Κυρίου τῇ χάριτι.

Η κλήσις σου ἐνδοξε, σελήνη ὥσπερ λάμπουσα τὸ σκότος τῶν θλίψεων διώκει, καὶ λύπην πᾶσαν παραμυθίζεται ψυχῶν, τῶν προσκαλουμένων σου πιστῶς τὴν θεομὴν ἀντίληψιν, καὶ δέξιαν βοήθειαν.

Εκτείνετε ἅγιοι, Γεώργιε, Δημήτριε, Τρύφων τὴν πλουσίαν ὑμῶν χάριν, ἐπὶ ἀμπελούς, κήπους ἀρούρας τε, τὰς βομβυκοτρόφους νῦν ἡμῶν, καὶ καρποὺς τὰ βλάπτοντα ἐρπετὰ ἐκδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Νεφέλαις δχοούμενος, Κριτῆς ὁ ἐπουράνιος, ὅτε μετ' Ἀγγέλων δόξης ἐλθῇ, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι Δέσποινα, τότε παρηγοῖα μητρικῇ, πρόστιθε τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία.

» **Ὡς** εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν ὄρνθῳ ἐπηρμένῳ Θεὸν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον. ὦ τάλας ἰεβόα, ἐγὼ πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεὸν, φῶς δὲ ἀνεσπέρου καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ὁδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός. Ὡς Ἰωάνν τὸν Προφήτην.

Εχηματίσθη Προσβύτης, μὴ θανεῖν, κριν ἰδεῖν τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἀγκάλαις δὲ σήμερον φέρει, καὶ τοῦτον προσδεικνύει παντὶ τῷ λαφ Ἰσραὴλ.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, ὁ Προσβύτης ὡς βρέφος δεξάμενος, Θεὸν προαιώνιον ἔγνω, καὶ ὡς ἐθνῶν καὶ δόξαν τοῦ Ἰσραὴλ τὸν Χριστὸν.

Νῦν Συμεὼν προφητεύει, νῦν ἡ Ἄννα ἀνθομολογεῖ τῷ Θεῷ· ὁ μὲν τῇ Μητρὶ καὶ Παρθένῳ, ἡ δὲ τῷ ἐκ Παρθένου ἀναδειχθέντι σαρκί· Θεοτοκίον.

Ως μακαρία κοιλία, πόθεν ταύτην τὴν δόξαν ἐβλάστησας; Θεὸς τὸ τεχνθὲν ὦ Παρθένε, καὶ ᾧ ὡς ἐθνῶν, καὶ δόξα καὶ ἀπολύτρωσις.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός, Τὴν θείαν ταύτην

Ηθεῖα μνήμη σου ἔνδοξε, καθάπερ ἐωσφόρος ἀνέτειλε, πᾶσι τοῖς πέ-
ρασιν, ἦν συνελθόντες γεραίρομεν, καὶ τοὺς σεπτοὺς ἀγωνάς σου, μακαρίζομεν.

Γνωρίσαι θέλων ὁ Κύριος, τὴν δόξαν ἣν ἀπέλαβες ἅγιε, εἰς τὰ οὐρά-
νια, κρήν· θανμάτων ἀνέδειξε, τὸ ἱερόν σου σῶμα, Τρύφων πο-
λύαθλε.

Ιδοὺ τοὺς κήπους ἀμπέλους τε, ἀρούρας ἡμῶν πάσας πολυάθλοι, πα-
ρατιθέμεθα, χερσὶν ὑμῶν μετὰ Κύριον, Γεώργε, Δημήτριε, καὶ Τρύ-
φων μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Τὰ θεῖα σπλάγχνα ὑπάνοιξον, Θεόνυμφε τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ
τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς τὴν αἵησιν πληρώσον, ὅπως ἀεὶ δοξάζω
καὶ μεγαλύνω σε.

Καταβασία.

»**Ε**βόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὁ λαοῖς
»ἐπέστη· Ἐκ Θεοῦ Χριστὲ σὺ Θεός μου.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Τριαδικῇ στεργότῃ, πολυθείαν ἔλυσας, ἐκ τῶν περάτων αἰδιδμε-
νίμιος ἐν Χριστῷ γενόμενος, καὶ νικήσας τυράννους, ἐν Θεῷ τῷ
Σωτῇρι, τὸ στέφος εἴληψας τῆς μαρτυρίας σου, καὶ χαρίσματα θείων
ἰάσεων, ὡς ἀήτητος.

Ὁ Οἶκος.

Ο δεσπότην τοῦ σύμπαντος Κύριος, ὁ χάρισμασι ποικίλοις τοὺς
ἁγίους αὐτοῦ κατακοσμήσας, καὶ πᾶσι πάντα νέμων ἐν ζυγῷ δικαιο-
σύνης, προειδώς τὴν πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀγαπητικὴν τῆς
σῆς καρδίας διάθεσιν. οὐ μόνον τοῦ χαρίσματος τοῦ Μαρτυρίου, κατη-
ξίωσέ σε, Τρύφων παναοίδιμε, ἀλλ' ὥσπερ Ἀρτεμῖον τὴν χάριν τῆς τῶν
διδύμων θεραπείας, καὶ Χαραλάμπη τῆς λοιμικῆς νόσου, καὶ Μοδέ-
στη τῆς τῶν ζῶων φθορᾶς· οὕτω καὶ σοὶ ἐξαίρετον ἔδωκ' ἡ χάρις
πολύαθλε, τηρεῖν ἀδιαφθόρου τῆς τῶν ἐρπετῶν βλάβης, τοὺς χόρτους
καὶ καρπούς, τῶν ἀμπέλων, καὶ κήπων τε καὶ ἀρούρων τῶν ἐπικα-

λουμένων σε· ἦν καὶ ἡμῖν τοῖς τελοῦσι μνήμην σου, παράσχῃς ἔσθ,
ὡς ἀήτητος.

ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Εἰς τὴν 1. Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καὶ μνήμη
τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

Στίχ. Σὺ δὲ Τρύφων τί· τὸ ξίφος θνήσκῃ φθάσας. Καιρὸς δὲ τίς
σου τοῦ τέλους; Νουμηνία.

Ἐν Φεβρουαρίῳ Τρύφων πρὸς τομῆς θάνε πρώτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν
Γαλατίᾳ.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδιμianoῦ, ἢ Βενδεμianoῦ.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου Ἀρχ. Θεο-
σαλονίκης, ὁρμωμένου ἐκ -ῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Θεῖον μετὰ 2 παίδων ξίφει τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Καρύων τὴν γλώσσαν ἐκτιμηθεὶς τελειοῦται.

Τῆς Ἁγίας μάρτυρος Περπουταίας, Σατύρου, Ρευκάτου. Σατορνί-
νου, Σκοῦνδου, καὶ Φιλικητάτης.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἀναστάσιος ὁ Ναυπλιώτης μαρτυρήσας ἐν Ναυ-
πλίῳ τὸ ἔτος 1655 εἰς λεπτὰ τμηθεὶς τελειοῦται. Ταῖς πρεσβείαις πάν-
των τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ο ἐνοικήσας Θεός, ἐν γαστρὶ τῆς Παρθένου, ἐν ἀγκάλαις Συμεῶν,
ὥσπερ ἐν θρόνῳ πυρίνῳ, σήμερον ἐνθρονίζεται.

Σὺ τὸ γεῶδες ἡμῶν, προσλαβόμενος Λόγε, ἐνηπίαςας σαρκί, καὶ νο-
μικῶς καθαρσίῳν, μετέσχες ὥσπερ νήπιον.

Η σάφρων Ἄννα ἡμῖν, προφητεύει τὸ μέλλον, καὶ προλέγει μυστι-
κῶς, τὴν τῶν ἐθνῶν προσδοκίαν, καὶ Ἰσραὴλ τὴν λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ ἄσπορος γῆ, ἡ τὸν Λόγον ἐκ μήτρας, δίχα σπέρματος ἀνδρός,
σεσαρκωμένον τεκοῦσα, ἡ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει,

Τιτωσκόμμενος, τοῖς κέντροις καὶ τοῖς βέλεσι, τῆς ἀγαπήσεως, Χρι-
στοῦ πανεύφημε, δριμύτατα βάσανα, ἡνεγκας ἅγιε, καὶ τὸν θάνα-
τον, μετὰ χαρὰς ὑπέμεινας, ὦ μεγίστης σου ἀνδρείας.

Ως σκιαζουσα, νεφέλη καὶ δροσίζουσα, ἡ θεῖα κληῖς σου ἀναδ-
ιχθεῖη ἡμῖν, ἀμπέλους, ἀρούρας τε καὶ λοιπὰ κτήματα, διασώζουσα, τῆς
βλάβης καὶ κακώσεως, ἐρπετῶν καὶ ζωφίων.

Οὐ προοῦμεθα, τὴν κάκωσιν καὶ ἔφοδον, τῶν ὁρμωμένων ἐχθρῶν,
ἐπεμβαίνόντων ἡμῖν, προστάτας γὰρ ἔχομεν ὑμᾶς καὶ φύλακας, ὦ

πολύαθλοι· Γεώργιε Δημήτριε, σὺν τῷ Τρύφωνι τῷ θεῷ. Θεοτοκίον.

Ως ὑπέρολαμπρον, ἀνάκτορον ὑπάρξασα, τοῦ πάντων ἀνακτος, καὶ ζωοδότου Χριστοῦ, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα λάμπρυνον ψάλλοντος· ὑπερῷμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καταβασία.

Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένω ἀκηράτῳ ἐνεικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὤδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός. Τὸν βασιλέα Χριστόν.

Τὸν δι' ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς βρέφος γενόμενον, ὑπὸ νόμον ἀχθέντα, ἵνα τοῦ νόμου πάντας, ἀπαλλάξῃ τοῦ γραπτοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖται ὡς Κύριον.

Ιδὼν σε φῶς νοερόν, Συμεὼν ὁ Πρεσβύτες, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Λόγε, πρὸς τὴν ἐν τῷ πνεύματι ζωὴν ἐκ τῆς προσκαίρου.

Τὸν πρὸ αἰῶνων Θεὸν, τὸν εὐδοκήσαντα δι' ἡμᾶς νηπιάσαι, καὶ ἐν χειρὶ δεχθῆναι τοῦ πρεσβύτου Συμεὼν, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖται ὡς Κύριον. Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τὸν ἔμεινε Παρθένος ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖται ὡς Κύριον.

Τοῦ, Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Παῖδας εὐαγείς ἐν τῇ καμίνῳ.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ῥύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδεδείξει, Τρύφων γενναιώτατε, ῥύσαι γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας, τῇ θεῇ σκέπῃ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους καὶ ὑπερυψούντας Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κλῆσις ἡ σκεπτή σου Τρύφων Μάρτυς, εἰδείχθη ἡμῖν τοῖς σε γεραίρουσι, καὶ τὴν θεῖαν μνῆμιν σου, πόθῳ ἐφορᾶζουσιν, εὐεργεσίας ἀφθονος πηγὴ αἰοδιμε, ἀμαλθείας, κέρας ὀλβιόδωρον, καὶ παντὸς τῶν καλῶν, πλοῦτος ἄστυς.

Ιτε πρὸς ἡμᾶς κεκακωμένους, Γεώργιε θεῖε καὶ Δημήτριε, Τρύφων παναοίδιμε, πάσης περιστάσεως, λιμοῦ λοιμοῦ, καὶ θλίψεως, ἀπολυτρούμενοι, πειρασμῶν τε, παντοίων λυτρούμενοι, ὀρωμένων ἐχθρῶν ἀοράτων τε. Θεοτοκίον.

Θεῖα ὡς ὑπάρχουσα λυγρία, πυρφόρος, τῶν χαρισμάτων ἐξαπόστειλον, πᾶσι τὰς λαμπρότητας, πίστει τοῖς κραυγάζουσιν, τὴν τοῦ ἀγγέλου πάναγνε φωνὴν χαρμόσυνον, τὸ χαῖρε σοι, δι' ἧς κατευγάσθη, καὶ ἀνακαινίσθη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καταβασία.

Ἀστέκῳ πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προσεστῶτες Νεανῖαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελπον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὤδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός, Μεγαλύνομεν πάντας.

Οπλαξὶν ἐγχαράξας τὸν τοῦ γραμματος νόμον, χειρὶν ἀγκοιλιζέται, Πρεσβύτου ὡς νήπιον, καὶ ἀγιόγραφον ἡμῖν, ὑπαγορεύει νόμον τὸ Εὐαγγέλιον.

Σήμερον ἐν τῷ ναῷ, Συμεὼν ὁ πρεσβύτες, ἀγκάλαις ἐδέξατο, Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐβόησε λέγων· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ἐν σαρκὶ κατιδοῦσαι, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, ὡς βρέφος γενόμενον, ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου, τοῦτον ἐν φόβῳ ὑμνοῦσαι ἐδόξαζον.

Συμεὼν Θεοδόχε, τοῦ Κυρίου αὐτόπτα, καὶ νόμου καὶ χάριτος, ἀρχὴ καὶ συμπέρασμα, μνείαν ποιοῦ καὶ ἡμῶν, τῶν τιμῶντων τὴν σκεπτήν σου μετὰστασιν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας καύχημα, καὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ Μαρία δούλη καὶ Μήτηρ, τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, αὐτὸν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Ἄπας γηγενής.

Χαῖρε νῦν χαρὰν, τὴν ὄντως ἀνέκφραστον καὶ ἀτελεύτητον· Τρύφων καμμακάριστε, καὶ μετὰ δόξης Χριστῷ παρίστασαι, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Μάρτυσι συναριθμούμενος, καὶ Ἀγγέλων σὺν χοροῖς γηθόμενος, καὶ θεούμενος θέσαι πολύαθλε.

Σὺ μὲν ἀθλητὰ, ἀνέπτυξαι τῷ Πνεύματι εἰς τὰ οὐράνια, Κάραν δὲ τὴν θείαν σου ἡμῖν κατέλιπες τοῖς ποδοῦσά σε, ὡς θησαυρὸν ἀνέκλειτον καὶ ἀδαπάνητον, χαρισμάτων θείων καὶ ἰσάσεων τῶν παθῶν τῆς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Νῦν ἐξ οὐρανοῦ, προκύψαντας βλέψατε ὁ θεῖοι Μάρτυρες, μέγιστε Γεώργιε, σὺν Δημητρίῳ καὶ θεῷ Τρύφωνι, καὶ κήπους ἡμῶν ἀπαντας, ἀρούρας δένδρα τε, ζῶα, πάντα εὐλογήσατε, καὶ ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ τηρήσατε. Θεοτοκίον.

Υμνοῦς παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε θεοχαρίτωτε. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιχορήγησον, τοῖς ἐταβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δοῦλοις σου, τὸν Χριστόν δὲ, ὃν ἀρρήστως τέτοκας, ἡμῖν ἔλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία.

Εν νόμῳ σκιᾶ καὶ γραμματι, τύπον κατέδωκεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοῖγον, ἅγιον Θεῷ διὰ πρωτότοκον Λόγον· Πατὴρ ἀνάρχον Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρῳ μεγαλύνωμεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν,

Χαῖρέ σοι πάντες ἄδομεν, Τρύφων γενναῖε Μάρτυς, τῶν ἀθλητῶν καλλώπισμα, καὶ πιστῶν μέγα κλέος, τῶν ἀσθενῶν ὁ ἀκέστωρ,

δαιμονώντων ὁ ῥύστης, τῶν ἀμπελώνων κήπων τε, ἀρουρῶν θεῖος φύλαξ, τῶν ἐρπετῶν, καὶ θηρίων πάντων τῶν καρποφόρων, διώκτης ὁ δέσπότης, καὶ τροφεὺς τῶν πεινώντων.

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τροφῆς κατεφορούμενος, παρηδόξου καὶ θείας, Ἀγγέλοις ὁμοδίωτος, ἐχηματίσθας μάκαρ, τὰς χήνας νέμων ἐν νάπαις, πρὸς Θεοῦ ἀπείληφας, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, Τρύφων Μεγαλομάρτυς, θεραπείαν τῶν βορῶν, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους.

Προσώρτιον ὅμοιον.

Τὸν παῖδα προσκομίσασα, ἡ πανάμωμος Κόρη, ἐν ἱερῷ πετέλεκε, τὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦτον, ἀγκάλαις ὡς ἐδέξατο, Συμεὼν ὁ δίκαιος, ἀντέφησε τῇ Παρθένῳ, οὕτως κεῖται εἰς πτωσίν, καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, καὶ εἰς σημεῖον ἐν Κόσμῳ.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ ἀλλη, ποθήσας ἔνδοξε, καὶ τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μεθ' ἁγίων Ἀγγέλων, παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στεροῶς, καὶ τυράννων ὁμότητα, καὶ μαρτυρήσας Γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τῶν Μαρτύρων χοροῖς.

Εἰκὼν προτίθεται θεία καὶ πανσεβάσμιος, Τρύφωνος τοῦ Γενναίου, οἱ πιστοὶ δεῖτε πάντες, ἀσπιάσαθε σὺν φόβῳ καὶ χαρμονῇ, τῷ ἐδάφει προσπιπτοντες, ἡ γὰρ τιμὴ διαβαίνει ὄντως αὐτῆς, πρὸς αὐτὸν τὸν μέγαν Τρύφωνα.

Τοὺς σπαδισμοὺς ὑπομείνας Μάρτυς τοῦ σώματος, καὶ τὰς δομάς τῶν ἱππῶν, καὶ φλογώσεις λαμπάδων, τρυφῆς κατηξιώθη ἐν οὐρανοῖς, ἀκηράτου πολυάθλε, Τρύφων καὶ χάριν ἰάσεων δαψιλῇ, ἐκ χειρὸς Κυρίου εἴληφας.

Μετὰ Θεὸν εἰς τὴν σκέπην ὑμῶν πολυάθλοι, Γεώργιε καὶ Τρύφων, καὶ Δημήτριε ἅμα, τρέχομεν προθύμως, σκέπετε οὖν, ἡμᾶς πάντας ἐκάστοτε καὶ οὐρανῶν βασιλείας ἐπιτυχεῖν, μετὰ τέλος ἀξιώσατε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ῥσμάτων, σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι, καὶ κροτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Ἱερεῖς καὶ ἅπαντες νῦν συνέλθωμεν, καὶ τὸν τῶν θαυμάτων δεξάμενον τὴν χάριν, καὶ ταῦτα τοῖς χρῆζουσιν ἐκβλύζοντα ποταμῶν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· οἱ πένητες τὸν βοηθὸν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ῥύστην· οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτῆρα οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρὸν· οἱ ἀμπελουργοὶ τὴν πολυκαρπίαν· οἱ Γεωργοὶ τὴν εὐετηρίαν· οἱ ἐν τοῖς κήποις τὴν εὐθηνίαν· οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γενόμενον, Γενναῖον ἀθλοφόρον, ἐκγωμιάζοντες ἀνακραῖζωμεν· Τρύφων φιλανθρωπότε, μεσίτευσον ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ ῥῦσαι κολάσεως ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Ὁ αὐτός.

Ο παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἴκειου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμα σου τὸν δούλόν σου εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριόν σου ἄγε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τοπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ'· καὶ ε'.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ (Σοφία)

Στίχ. Εἰσιτρίκυσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου. (Πρόσχωμεν)

Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα

Αδελφοί, εἶδαμεν, ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν· ὅτι εὖς προσέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος, τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· εὖς δὲ προώρισε τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ εὖς ἐκάλεσε· τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὗς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Ὃς γε τοῦ ἰδίου Υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ, Θεὸς ὁ διοικῶν. Τίς κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμός, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχη, καθὼς γέγραπται, ὅτι ἐνεκεν σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσαν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γάρ, ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε Ἀρχαί, οὔτε Δυνάμεις, οὔτε ἐνεστώτα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα ἐκ τρίτου Ἦχος βαρὺς

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἰδοὺ, δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ. Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ μᾶλλον, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ

ἡγαλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαι σοι, Πάτερ, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπεκρύψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀτεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· καὶ, ὁ Πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἑμπροσθεν σου.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀναργύρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμων, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Μετὰ τὴν ἑνσαρκον παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ ἔγερσιν, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν, καὶ τὴν κάθοδον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐκηρύχθη εἰς πᾶσαν τὴν γῆν τὸν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἐδιώκετο τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας, τὸ δὲ φῶς τῆς εὐσεβείας ἐπέλαμψε πανταχοῦ μετὰ τὴν θείαν βοήθειαν· διότι οἱ Θεοκήρυκες Ἀπόστολοι διέδραμον ὡς ἀστράται ἐξαστράπτουσαι εἰς ὅλα τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, ἕκαστος εἰς τὸ ἔθνος διπερὶ τῷ ἐκκληρώθῃ μεθ' αὐτῶν ἐκκλησίαν, εὐαγγελιζόμενοι πανταχοῦ τὸ σωτήριον κήρυγμα· καὶ οὕτως ἤρξανεν ἡ πίστις, καὶ ἐπρόκοπτε θαυμαστά τατα τοιοιυτοτρόπως. ὥστε καὶ πολλοὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα τῶν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατεφρόνησαν πᾶσαν σωματικὴν ἀπόλαυσιν, καὶ αὐτὴν τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, διὰ νὰ ζήσωσιν εἰς τὸν Χριστὸν αἰώνια. Εἰς ἐκ τούτων εἶναι καὶ ὁ μακάριος Τρύφων, ὁ τῆς ἀκηράτου καὶ θείας τρυφῆς ἐπώνυμος· ὅστις ἐγεννήθη εἰς ἕν χωρίον τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς Ἀπαμείας, καλούμενον Λάμφακον, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς τέκνον εὐσεβέστερον· καὶ τὸσον ἦτον ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀξιόθεος, ὥστε κατόκει εἰς τὴν ψυχὴν του πλουσίως ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος, καὶ ἰάτρους πᾶσαν ἀσθένειαν· ἐξόχως δὲ εἶχε πολλὴν ἐξουσίαν κατὰ δαιμόνων, ὅτινες μόνον ἐὰν ἤθελον ἀκούσαι τὸ ὄνομα του, ἔφευγον ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. Εἰς πίστωσιν οὖν τῶν πολλῶν θαυμάτων ἅπερ ἐτέλεσε, γράφομεν ἐν, διὰ νὰ ἐννοήσῃτε ἀπὸ τοῦ ἁκροῦ ὅλον τὸ ὕψος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος χρόνους 239 ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Γορδιανός· ὅστις ἦτον Ἕλλην, ὅχι τὸσον σκληρὸς ὡς οἱ πρότερον βασιλεύσαντες, οὕτε τοὺς Πιστοὺς ἐδίωκεν· οὗτος εἶχε θυγατέρα μονογενῆ ὀραίαν καὶ πάγκαλον, πεπαιδευμένην καὶ φρόνιμον. Ἦθεν πολλοὶ τῆς πόλεως ἄρχοντες ἐπόθουν νὰ τὴν νυμφευθῶσι, δι' αὐτὸ τὴν ἐκλείπειν ὁ πατήρ τῆς νὰ μὴν τὴν δλέπτωσιν οἱ ἄνθρωποι.

Ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσωσι καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ῥώμην τὸν θαυμάσιον

Τρύφωνα, τὸ θεῖον φυτὸν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡ νὰ εἶπω καλλίτερον, διὰ νὰ δοξασθῇ καὶ ἐκεῖ ὁ Δεσπότης Χριστός, καὶ νὰ γνωρισθῇ τοῦ Σταυροῦ ἡ ἐνέργεια. παρεχώρησε νὰ δαιμονισθῇ ἡ κόρη καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτήν, τὴν ἐδασάνειν πολλὰ ὁ μισάνθρωπος, καὶ ἐπάσχιζε νὰ τὴν θανατώσῃ εἰς τὸ πῦρ καὶ τὰ ὕδατα, καὶ ἐπροξένει πολλὴν ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν· Ἦθεν οἱ γονεῖς τῆς εἶχον λύπην ἀνείκαστον, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ θεραπεύσωσι τὴν κόρην με ἰατρικὰ καὶ σοφίσματα, οὕτε με ἄλλην τινὰ μηχανουργίαν, εἶχον πόνον εἰς τὴν καρδίαν καὶ λύπην ἀνείκαστον, τὸσον ὥστε ἐπεθύμουν τὸν θάνατον αὐτῆς, τὸν ὅποιον ἐνόμιζον ζημίαν ὀλιγωτέραν, παρὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην ἀσθένειαν· ἐφώναξε δὲ καὶ ὁ δαίμων ἔσθωθεν ὁμολογῶν τὸν διώκτην αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν· «Ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Τρύφων, δὲν ἐξέρχεται· διότι μόνον αὐτὸς ἔχει δύναμιν νὰ με διώξῃ ἀπὸ τοῦτο τοῦ οἰκητήριον».

Ἦθεν ὁ βασιλεὺς ἐστείλεν ἄνθρώπους νὰ ἐρευνήσωσιν ἐπιμελέστατα εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, ἵνα εὑρωσι τὸν ποθούμενον, τάσσωσιν χρυσὸν ἀναρίθμητον καὶ ἄλλα βασιλικά χαρίσματα εἰς ἐκείνον, ὅστις ἤθελεν εὑρεῖν αὐτόν. Ἀπῆλθον λοιπὸν τινὲς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς στρατιώτας καὶ ἄρχοντας πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ εἰς τὸ χωρίον Λάμφακον, ἐνθα ἦτον ὁ νέος, τὸν ὅποιον ἐζήτησιν, καὶ ἔβασκε χήνας ὁ τοσοῦτον εἰς τὴν ἀρετὴν περιβάτης· ὅστις δέλεων τοὺς βασιλικούς ἄνθρώπους, ἐγνώρισεν ἀπὸ Πνεύματος Ἁγίου τὴν ὑπόθεσιν· καὶ πλησιάσας, εἶπεν αὐτοῖς, χωρὶς νὰ ἐρωτήσωσιν αὐτόν· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τρύφων, τὸν ὅποιον ζητεῖτε».

Ἦθεν λαβόντες αὐτὸν ἀγαλλόμενοι, μετέφερον εἰς τὸν Ἐπαρχον Πομπιανὸν καὶ Πρωτεύστατον· ὅτινες δόντες αὐτῷ βασιλικὸν ἵππον, καὶ ὑποδεδωμένοι ἐντίμως, ἔτρεχον πρὸς τὴν Ῥώμην σπουδαῖοι καὶ χαίροντες· ἦτο δὲ τότε χρόνων δεκαεπτὰ ὁ Ἅγιος. Ὅπόταν ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης, τρεῖς ἡμέρας πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐγνώρισεν ὁ δαίμων τὸν ἐρχομὸν τοῦ Τρύφωνος, καὶ ἐδασάνειν τὴν κόρην χειρότερον· ἔπειτα ἐδείκνυε πῶς ὠδύρετο, καὶ ἔλεγεν· «Οὐαὶ μοι, δὲν με ἀφίνει ὁ Τρύφων πλέον νὰ κατοικῶ ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ οἰκητήριον, ἀλλὰ με διώκει ἀκουσίως ἔσθωθεν ἄλλαι τρεῖς ἡμέραι μόνον διέρχονται, καὶ τότε φθάσει ὁ Τρύφων, ὅστις ἔχει τὴν ἐξουσίαν ἐφ' ἡμῶν».

Ταῦτα λέγων κατεσπάραξε τὴν κόρην, ἔπειτα ἔφυγε, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Τρύφωνος. Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔφθασε καὶ ὁ ἅγιος ὁ δὲ βασιλεὺς ὑποδεχθεὶς αὐτὸν ἀσμένως, πολὺ ἐτίμησεν ὡς θεραπευτὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ· Ἀλλὰ διὰ νὰ δεδαιωθῇ καλλίτερον τὴν ἀλήθειαν, παρεκάλεσε τὸν ἅγιον νὰ τῷ δείξῃ ὀφθαλμοφανῶς τὸν δαίμονα, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν, διατί εἰσῆλθεν εἰς τὴν κόρην, καὶ ἄλλα ζητήματα· ὁ δὲ ἅγιος ἐνήστευσεν ἐξ ἡμέρας καὶ προσήυχετο, τῷ Θεῷ δεόμενος νὰ τῷ δώσῃ εἰς τοῦτο βοήθειαν· καὶ τὴν

ἐβδόμην εἶδεν ὀπτασίαν θαυμασίαν τὸ μεσονύκτιον, καὶ τῷ ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἐξουσίαν πλουσίαν κατὰ δαιμόνων μάλλον ἢ πρότερον· καὶ τὸ πρῶτ' ὅτε ἐξημέρωσεν, συνήχθησαν ὅλοι ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὸ θέατρον, καὶ ὁ Βασιλεὺς μὲ τοὺς δορυφόρους καὶ πάντας τοὺς μεγιστάνας καὶ ἄρχοντας, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσι τοιοῦτον ἐξαισίον θαυματούργημα· ὁ δὲ θεὸς Τρύφων ἐμπλεως καὶ γέμων πνεύματος ἁγίου, ἔχων πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ἐκάλεσε τὸν δαίμονα, ὡς νὰ ἔδλεπεν αὐτὸν μὲ τὰ ὅρματα τῆς ψυχῆς παριστάμενον, καὶ λέγει αὐτῷ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σὲ προστάσσω νὰ φανῇς ἐδῶ ἐνώπιον ἡμῶν, ἵνα ἴδωμεν ὅλοι τὴν ἀσχημοσύνην καὶ ἀσθένειάν σου. — Τότε παρευθὺς ἐφάνη κύων τις, μαῦρος καὶ ἀσχημος, καὶ ἦσαν ὡς πῦρ καὶ φλόξ τὰ ὅρματα, τὴν δὲ κεφαλὴν ἔκλινε πρὸς τὴν γῆν. — Λέγει αὐτῷ ὁ ἅγιος: Εἰπέ ἡμῖν κατάρτα. τίς σε ἐπρόσταξε νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν κόρην ταύτην; καὶ πῶς τολμᾷς καὶ δύνασαι ἀδύνατε, ζοφωδέστατε, καὶ ἄτιμε νὰ ἀτιμάζῃς τὸ τίμιον πλάσμα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ βασανίζῃς τοὺς ἀνθρώπους μισάνθρωπε; — Τότε ὁ δαίμων ὡς νὰ ἐπλήγων αὐτὸν ὡς βέλη οἱ λόγοι τοῦ Τρύφωνα, ἀπεκρίνατο καὶ ἀκούσας, λέγων. «Ὁ πατήρ μου, ὅστις εἶναι πάντων τῶν κακῶν αἴτιος, καὶ λέγεται Σατανᾶς, μὲ ἔστειλε νὰ βασανίσω αὐτήν». — Λέγει αὐτῷ πάλιν ὁ Ἅγιος Καὶ ποίαν ἐξουσίαν ἔχετε σεῖς, ἄρχηγοὶ τῆς κακίας, εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα; Τότε ὁ κύων ἐκείνος ὅστις παρίστανε τὸν δαίμονα, μ' ὄλον ἐτι εἶναι φιλοψευδὴς ἐκ φόσεως, καὶ δὲν θέλει νὰ εἴπῃ ποτὲ ἀλήθειαν, ἔμως καὶ μὴ βουλόμενος (ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως διαζόμενος) ὡμολόγησεν ἐνώπιον ὅλων ὅσα ἤθελε νὰ κρύπτῃ καὶ νὰ φυλάττῃ ἀπόρρητα λέγων. — Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τινα ἐξουσίαν νὰ τυραννῶμεν τοὺς χριστιανούς, οἵτινες πιστεύουσι τὸν παντοκράτορα Θεόν, καὶ τὸν Χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος, καὶ Παῦλος ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν λαμπρῶς ἐκήρυξαν, ἀλλὰ βλέποντες αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς ἀπὸ μακρὰν φεύγομεν· μόνον ἐκείνους τοὺς ὁποίους εὐρίσκομεν νὰ ἀγαπῶσι τὰ ἔργα μας, αὐτοὺς ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ βασανίζωμεν. ἤγουν τοὺς εἰδωλολάτρας, βλασφημούς, μοιχοὺς, φονεῖς, φαρμακεῖς, καὶ ὑπερηφάνους, καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτων, οἵτινες χωρίζονται ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀλλοτριῶνται μὲ τοιαῦτα ἀνομήματα, καὶ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς μὲ τὴν ἰδικήν των προαίρεσιν, ἐκείνους μόνον πειράζομεν, ἐπειδὴ κάμνουσιν ὅσα μᾶς ἀρέσκουσι, καταφρονοῦντες τὰ θεῖα προστάγματα. Ταῦτα οἱ περιεστώτες ἀκούοντες, ἐθαύμασαν ὁμοῦ τε καὶ ἐφοβήθησαν· καὶ πολλοὶ ἐξ ἐκείνων εἰς τὸν Χριστὸν ἐπίστευσαν· οἱ δὲ πιστοὶ ἐστερεώθησαν εἰς τὴν πίστιν καλλίτερον ἀκούοντες τὴν ἀληθὴ μαρτυρίαν τοῦ δαίμονος, ὁ ὁποῖος ἐπιτιμηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἅγιον, ἐγένεν ἄφαντος. Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας τὸν Τρύφωνα, ἐτίμησεν αὐτὸν περισσῶς, ὡς ἔπρεπε, καὶ πολλὰς

δωρεὰς τῷ ἐχάρισεν· ἔπειτα ἔστειλε τὸν ἐπαρχὸν Πομπιανόν καὶ ἄλλους ἄρχοντας ἵνα συνοδεύσωσιν αὐτὸν ἕως τὸν τόπον του· καὶ παρευόμενος εἰς τὴν ὁδὸν διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς βλατὰ ἀργύρια, τὰ ὅποια ὁ βασιλεὺς τῷ ἐχάρισεν καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ ἀπὸ ἀσεβῆ δωρεὰν παντελῶς, Φθάσας δὲ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διήγγεν ὡς πρότερον, θεραπεύων ἀρρώστους καὶ ὁδηγῶν τοὺς πεπλανημένους πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Γορδικανοῦ ἐβασίλευεν ὁ εὐσεβὴς Φίλιππος, ὅστις ἔζησεν ὀλίγον καιρὸν, διότι πολεμῶν τοὺς Τρωγλοδύτας, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν· καὶ τότε ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ δυσσεβὴς καὶ ἀδικος Δέκιος, ἀνθρωπὸς ὠμὸς καὶ ἀσπλαγχνος, εἰς φόνους καὶ αἵματα εὐφραίνόμενος· ἔχων πολλὴν ζέσιν εἰς τὰ μιὰ εἰδῶλα, καὶ μίσος ἀμετρον κατὰ τῶν χριστιανῶν ὁ ἄχρηστος· ὅθεν δὲν ἐσπούδαζε τόσον νὰ πολεμῇ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, ὅσον ἐπρόντιζε νὰ διώκῃ τοὺς εὐσεβεῖς ὁ ἀσεβέστατος· καὶ τοῦτο θεώρει διὰ πολλὴν αὐτοῦ δόξαν καὶ εὐκλειαν· ὅθεν ἠτοίμαζε τροχοὺς, ξίφη, ὀνύχια σιδηρᾶ, καὶ ἄλλα διάφορα κολαστήρια. Ἦτο λοιπὸν εἰς ἔλην τὴν οἰκουμένην σκότος καὶ πόλεμος· καὶ πολλοὶ μὴ ὑποφέροντες τὰ πάνδεινα παιδευτήρια, ἐπροσκύνουν (φεῦ!) οἱ λογικοὶ τὰ ἄλογα καὶ ἀναίσθητα κτίσματα· οἱ δὲ στερεοὶ καὶ καλόγνυμοι, ἔμειναν ἀήττητοι ἕως τέλους φυλάττοντες τὴν πίστιν ἀπαρασάλευτον, καὶ ὑπομένοντες ἀνδρείως βλατὰ φρικτὰ κολαστήρια· καὶ διὰ τὸ προσκαλεῖσθαι θανάτου, ἀπῆλθον εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Τούτων οὕτως τελουμένων καὶ τοῦ διωγμοῦ πληθυνομένου, ἀνήγγειλάν τινες μισόχριστοι πρὸς τὸν ἐπαρχὸν ἀνατολῆς, Ἀκυλίον ὀνόματι, λέγοντες, ἀνθρωπὸς τις ἀπὸ τὴν Ἀπαμείαν σώφρων καὶ λόγιος, ἱατρὸς τὸ ἐπιτήδευμα, καταφρονεῖ τοὺς βασιλεῖς, καὶ ἐμπαίζει τοὺς μεγάλους θεοὺς, καὶ προσκυνεῖ τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ὁμολογεῖ μόνον ὡς Θεόν· ὅθεν πολλοὶ ὑπ' αὐτοῦ ἠπατήθησαν καὶ ἡσέδησαν, Εὐθὺς λοιπὸν ἔστειλεν ὁ Ἀκυλῖνος γράμματα ἀπειλητικὰ εἰς τοὺς ἄρχοντας, νὰ ζητήσωσιν ἐπιμελῶς πανταχοῦ, καὶ νὰ στείλωσι πρὸς αὐτὸν τὸν Τρύφωνα δὲν ἦτον λοιπὸν δυνατόν νὰ κρυφθῇ ὁ λαμπρὸς λύχνος τῆς πίστεως, καὶ τὸ πολῦτιμον καὶ χρήσιμον μῦρον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν εὐδωρίαν αὐτοῦ φανερώνεται· μάλιστα καὶ μόνος ὁ ἅγιος ἀκούσας, διτι οἱ διώκται τῆς πίστεως, ἐξέτρεχον, δὲν ἔφυγε νὰ κρυβῇ εἰς τὰ δόση καὶ σπήλαια. ἄλλ' ὁπλίσθη μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις πρὸς Κύριον, καὶ οὕτω φαῖδρος πρὸς τοὺς ζητοῦντας παρουσιάζεται, οἵτινες χαίροντες ἔφερον αὐτὸν χαίροντα εἰς τὸν ἐπαρχὸν, ὅστις ἦτο τότε εἰς τὴν Νίκαιαν· καὶ ἀφοῦ παρέστησαν αὐτὸν εἰς τὸ κριτήριον, τὸν ἠρώτησε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα, τὴν θρησκείαν, τὴν τύχην, καὶ τὴν πατρίδα του. — Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε: Τρύφων καλοῦμαι, καὶ εἰμαι ἀπὸ τὴν Λάμφακον·

τύχην δὲ ἡμεῖς δὲν ὁμολογοῦμεν, διότι δὲν εἶναι ἀλήθεια· ἀλλὰ πιστεύομεν, ὅτι ἔλα ἔγιναν εὐτάκτως ἀπὸ τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅς τις κυβερνᾷ ὅλον τὸν κόσμον μετὰ τὴν σοφίαν του· εἶμαι τὸν τρόπον ἐλευθεροῦς, ὑπακούω δὲ μόνον εἰς τὸν δεσπότην μου Χριστόν, ὅστις εἶναι ὁ στέφανός μου, καὶ δόξα, καὶ καύχημα. — Λέγει αὐτῷ ὁ ἑπαρχος. Ὁ βασιλεὺς προσέταξεν, ὅτι ὅστις τοὺς θεοὺς δὲν σέβεται, πρέπει νὰ λαμβάνῃ βίαιον θάνατον· λοιπὸν ὑπάκουσόν μοι· ἄφες τὴν πλάνην αὐτήν, νὰ μὴ λάβῃς πῦρ, καὶ πληγὰς, καὶ ἄλλα φρικτὰ κολαστήρια. — Καὶ ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· εἶπε νὰ μὲ ἡξίωσεν ὁ δεσπότης μου Χριστὸς ὁ ἀληθὴς καὶ μόνος Θεὸς νὰ καταναλωθῇ διὰ τὴν ἀγάπην του, νὰ λάβω ἐπώδυνον θάνατον. — Ὁ δὲ ἑπαρχος εἶπε· παρακαλῶ σε Τρύφων, θυσιάσων τοῖς θεοῖς· διότι βλέπω πῶς εἶσαι εἰς τὴν φρόνησιν τέλειος καὶ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃς ἀδικῶς καὶ ματαίως. — Λέγει αὐτῷ ὁ ἅγιος. Τότε μᾶλλον εἶμαι τέλειος, ἐὰν φυλάξω τὴν ὁμολογίαν τελείαν πρὸς τὸν δεσπότην μου, νὰ τῷ γείνω θυσία ἁμώμος, καθὼς ἔπαθε καὶ αὐτὸς δι' ἐμέ. Τότε πάλιν ἐπειδὴ ἐφοβέριζεν αὐτὸν ὁ ἑπαρχος, νὰ τὸν βάλλῃ εἰς τὴν πῦρ καὶ ἕτερα κολαστήρια, τῷ εἶπεν ὁ ἅγιος· Σὺ μὲ φοβερίζεις μετὰ πῦρ, τὸ ὅποιον σβύνει γρήγορα, καὶ τάχιστα ἀφανίζεται· ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἐκφοβῶ μετὰ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον τῆς αἰωνίου κολάσεως, εἰς τὸ ὅποιον θέλεις κατακριθῇ νὰ καίηται αἰωνίως, καὶ νὰ ὀδύρεται ἀνωφελῶς, διότι ἀφῆκες τὸν ἀληθῆ Θεόν, καὶ προσκυνεῖς ἀναίσθητα ἑξάνα μὴ χάνῃς λοιπὸν τὸν καιρὸν ἁκαιρα μετὰ ἀπειλὰς πυρός καὶ ἐτέρων προσκαίρων κολαστηρίων· διότι οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ δὲν φοβοῦνται παντελῶς τοῦτο τὸ πῦρ, ὡς ὁμόδουλον, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον καὶ αἰώνιον· καὶ πράξον ὅ, τι θέλεις, διότι ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι τὸν ἀληθῆ Θεόν, ἂν μοι δώσῃς καὶ μυρία κολαστήρια.

Τότε ὁ ἑπαρχος προστάσσει νὰ τὸν κρεμάσῃ εἰς τὸ ξύλον, καὶ νὰ τὸν σπαθίζωσιν· ὁ δὲ ἅγιος μόνος ἐκδυθεὶς παρευθὺς, διὰ νὰ δεῖξῃ τῆς ψυχῆς τὸ πρόθυμον, ἐνεκαρτέρει ὥρας τρεῖς δεινῶς σπαθιζόμενος, ὥστε νὰ ἔπασχεν ἄλλος, χωρὶς παντελῶς νὰ φωνάζῃ. — Ὁ δὲ ἑπαρχος τῷ ἔλεγε. Μετανόησον Τρύφων ἀπὸ ταύτης τῆς ὑπερηφάνειάν σου· προσκύνησον τοὺς θεοὺς, διότι ὅστις ἐναντιοῦται εἰς βασίλικά προστάγματα, λαμβάνει θάνατον ἐπώδυνον. — Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε· Ὅστις δὲν φυλάξῃ τοῦ Θεοῦ τὸ σωτήριον θέλημα μέλλει νὰ κατακριθῇ εἰς θάνατον ἀθάνατον· διότι αὐτὸς εἶναι μόνον βασιλεὺς οὐράνιος, καὶ ὅστις τὸν ἀρνηθῇ ζημιούται ζωὴν αἰώνιον. — Λέγει αὐτῷ ὁ ἑπαρχος πάλιν· ἄλλος δὲν εἶναι βασιλεὺς οὐράνιος, εἰμὶ ὁ μέγας Ζεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας· οὕτως εἶναι πατὴρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ ὅστις ἀπειθήσῃ αὐτῷ, εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ· λοιπὸν καὶ σὺ ὑποτάχθητι, διὰ νὰ ἀξιώθῃς νὰ ἔχῃς ζωὴν γλυκυτάτην πάντοτε. — Καὶ ὁ ἅ-

γιος ἀπεκρίθη· ὅμοιοι αὐτῷ νὰ γένωσιν ὅσοι τῷ πιστεύωσι, καὶ διὰ θεὸν τὸν νομίζουσιν διότι καθὼς ὁμολογοῦσι τὰ βιβλία σας, αὐτὸς ἦτον γόης, καὶ μάντις μιαιώτατος. ὅστις δὲν ἀφῆκε καμμίαν ἀνομίαν καὶ εἶδος κακίας ἀπρακτον νὰ μὴ πράξῃ πάντολμος· καὶ ὅταν ἀπέθανε, ἔστησον αὐτῷ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ εἰδωλα. ὅσοι ἐπέθουν τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀηδῆ ἔργα του, ὀνομάζοντες αὐτὸν καὶ θεὸν διὰ νὰ δικαιολογήσῃ με τοῦτο τὸν τρόπον τὰς αἰσχουρήτας καὶ ἀσελγείας του· οὕτως ἔπραξαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ψευδωνύμους θεοὺς σας. Τὴν πλάνην ταύτην ἀκολουθοῦντες καὶ σεις ἀνοητοὶ. σέβεσθε ὕλην κωφὴν καὶ ἄψυχον, καταφρονοῦντες τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα Θεόν, ὅστις τὸν οὐρανὸν ἐστερέωσε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσεν εἰς τὰ ὕδατα, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐποίησεν· ἔπειτα ἐπλασε καὶ ἀνέπλασε τὸν ἄνθρωπον ὡς φιλόανθρωπος. διότι βλέπωντες πῶς ἐπλάνησε τὸν ἄνθρωπον ὁ δαίμων καὶ ἐξώρισεν ὡς φθοιερὸς ἀπὸ τὸν παράδεισον, κατεδέχθη νὰ γείνῃ ἄνθρωπος· καὶ ἐσταυρώθη, καὶ ἐτάφη ἐκουσίως· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἀνῆλθεν εἰς οὐρανούς, καὶ κάθηται ὑπὸ Ἀγγέλων ὑμνούμενος μέχρι οὗ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν ὁ κόσμος· καὶ τότε νὰ ἔλθῃ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ μετὰ ἀρρητον δύναμιν, καὶ δόξαν θεοπρεπῶς νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰς πράξεις του· αὐτὸς εἶναι Θεὸς θεῶν. Βασιλεὺς ἀπάντων τῶν βασιλέων, καὶ Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν δικαιοτάτος· ἔσα δὲ προσκυνεῖτε σεις ὡς θεοὺς εἶναι ἄψυχα ἑξάνα, ἔργων ἔρημα καὶ πονηρῶν δαιμόνων εὐρέματα, καὶ σὰς δηγνοῦσιν εἰς ἀπώλειαν.

Ταῦτα ἀκούσας ἐθυμώθη ὁ ἑπαρχος, καὶ προστάσσει νὰ καταβιβάζωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ νὰ ἀκολουθῇ δεδεμένος αὐτόν, ὅστις ἐξήρχετο εἰς κυνήγιον. Τοῦτου γενομένου εἶχε πολλὴν δόνην ὁ ἅγιος διότι περιεπάτει ἀνυπόδητος καὶ οἱ πόδες του ἦσαν σχισμένοι ἀπὸ τὴν προτέραν βάσανόν· καὶ τότε πάλιν κατεξεσχίζοντο ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ τὰς πέτρας ἐν καιρῷ χειμῶνος, καὶ κατεπάτουσαν πολλάκις αὐτόν τὰ ἄλογα. Ὁθεν ἠσθάνετο πόνον ἀνείκαστον, καὶ ἐπιπτον εἰς τὸν δρόμον αἱ σάρκες του· ἀλλ' ὑπέμενεν ὅλα ταῦτα τὰ λυπηρὰ, ἀποβλέπων εἰς τὴν μέλουσαν ἀντιπόδοσιν, καὶ ἔψαλλε λέγων. «Κύριε κατάρτισε τὰ διαθιματά μου» καὶ ἄλλα ῥητὰ τῆς Γραφῆς παρόμοια. Ἐπειτα πάλιν μιμούμενος τὸν πρωτομάρτυρα, καὶ αὐτὸν (νὰ εἶπω καλλίτερον) τὸν Χριστόν, ὁ χριστομίμητος ἔλεγε· «Κύριε συγχώρησον αὐτοῖς τοῦτο τὸ ἁμάρτημα». Τὸ ἐπέρας ὅτε ἐπέστησεν ἀπὸ τοῦ κυνήγιον ὁ Ἀκυλίνος, ἐσποῦδαζε νὰ κυνηγήσῃ μᾶλλον τὸν ἅγιον, καὶ λέγει αὐτῷ. — Ἐσωφρονίσθης καὶ νῦν, νὰ προσκυνήσῃς τοὺς θεοὺς, ἄθλιε, ἢ μένεις εἰς τὴν προτέραν μανίαν σου; — Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο· σὺ εἶσαι μάλιστα πλήρης μανίας καὶ ἀγνωσίας ἀνόητε· δι' αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς τὸν ἀληθῆ Θεόν· ἀλλ' ἐγὼ ἔχω γινώσκον διότι κρατῶ τὴν ἀλη-

θειαν. Τότε ὁ ἄρχων μὴ ἔχων λόγον νὰ ἀποκριθῇ κατὰ τῆς ἀληθείας ὁ μάταιος, προσέταξε νὰ φυλακισθῇ, μέχρι δευτέρας ἐξετάσεως.

Μετά τινας δὲ ἡμέρας θέλων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νίκαιαν, παρέλαβε καὶ τὸν μάρτυρα καὶ φθάσας εἰς τὴν πόλιν, τὸν ἐρώτησε πάλιν, λέγων. Ἄρα γε ὠφελήθης ἀπὸ τοῦ μήκος τοῦ χρόνου διὰ νὰ ὑπακούσῃς τοὺς βασιλεῖς, καὶ νὰ προσκυνήσῃς τοὺς σωτήρας θεοὺς, ἢ ἀκόμη εἶσαι ἀπειθής καὶ φιλόνηκος; — Καὶ ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου Ἰησοῦς Χριστός, τὸν ὅποιον λατρεύω μὲ καθαρὰν διάνοιαν, μὲ ἐνούθετης νὰ φυλαττώ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀμετάθετον· ὅθεν αὐτὸν μόνον γινώσκω βασιλεῖα καὶ Θεὸν ἀψευδέστατον· τὴν ταλαιπωρίαν σου καὶ τοῦ βασιλέως σου καταφρονῶ, καὶ τοὺς θεοὺς σας μυκτηρίζω ὡς ἀξίους γέλωτος». Εἰς ταῦτα ὀργισθεὶς ὁ θεόργιστος, προσέταξε νὰ καρφώσωσιν εἰς τοὺς πόδας ἡλούς, καὶ ἑτέρα σιδήρα· καὶ δέροντες αὐτὸν ἔσυρον εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως· ὅθεν ἠσθάνετο πολλὴν ὀδύνην καὶ πόνον ἀνέκουστον, καὶ ἔτρεχαν εἰς τὴν γῆν τὰ αἵματα, ἀλλ' ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔκαμνε νὰ καταφρονῇ τῆς σαρκὸς τὴν κόλασιν, καὶ νὰ νομίζῃ τῶν ἀλγεινῶν τὰς νιφάδας ὡς ψεκᾶδος δρόσου, καὶ ἀναψυχὴν τῆς ψυχῆς ὁ ἀήττητος. Θαυμάζων λοιπὸν τὴν καρτερίαν αὐτοῦ ὁ τύραννος, ἔλεγεν· — Ἔως πότε δὲν ἀισθάνεσαι Τρύφων τὴν δριμύτητα τῶν κολάσεων; Ὁ δὲ ἅγιος ἀντιστρέφων· τὰ ἑμοῖα ἔλεγεν. — Ἔως πότε δὲν ἐννοεῖς σὺ τὸν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατοικεῖ ἐν ἐμοί, ὅτι εἶνε ἀνίκητος, ἀλλὰ πειράζεις τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον; Τότε πάλιν ὀργισθεὶς ὁ ἄρχων, προσέταξε νὰ περιαγκωνίσωσι αὐτόν, νὰ δέρωσι μὲ ράβδους, καὶ μέλαμπάδας πυρὸς νὰ τὸν κατακαίωσι.

Τούτων οὕτω γενομένων, καθὼς ἐδασάνιζαν οἱ δῆμιοι μὲ πολλὴν σφοδρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν τὸν ἅγιον, ἤλθεν ἐξ οὐρανοῦ πρὸς αὐτὸν ἐξαίφνης θεία ἐπιφάνεια ἐξαστράπτουσα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐδίδεν αὐτῷ Στέφανον ἀνθισμένον μὲ λίθους πολυτίμους ωραιότατον. Ταῦτα βλέποντες οἱ στρατιῶται οἵτινες τὸν ἐδασάνιζαν, ἔπεσον κατὰ γῆς ἄλλοι ἐντρομοί. Ὁ δὲ ἅγιος ἐναπλήσθη θάρρους ἐμοῦ τε καὶ ἀγαλλιόσεως ὑπὸ τῆς θείας ἐκεῖνης χάριτος, τὴν ὁποίαν ἐδλεπε, καὶ ἐδόξαζε τὸν Κύριον, λέγων. «Εὐχαριστῶ σοι Δέσποτα, διότι δὲν με ἐγκατέλιπες εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πολέμου μὲ περιεκάλυψας, καὶ ἡ δεξιὰ σου με ἐβοήθησεν· ἀλλὰ καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ Δέσποτα, βοήθησόν μοι ἕως τέλους, καὶ ἐνίσχυσόν με διὰ νὰ τελειώσω καλῶς τὸν ἀγῶνα τῆς ὁμολογίας σου, καὶ νὰ ἀξιωθῶ νὰ λάβω καὶ τὸν Στέφανον δικαιοσύνης μὲ τοὺς φίλους σου, οἵτινες ἡγάπησαν τὸ πανάγιόν σου ὄνομα· διότι σὺ μόνος εἶσαι δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας». Ἀμήν.

Τότε πάλιν ὁ μιαιρὸς τύραννος ἐδοκίμαζε μὲ κολακείας νὰ νικήσῃ τὸν ἀήττητον, λέγων· — Προσκύνησον τὸν μεγάλον Δία, καὶ τὴν εἰκόνα

τοῦ Καίσαρος, καὶ δώσω σοι πολλὴν τιμὴν καὶ χαρίσματα ἄπειρα. Ὁ δὲ μάρτυς ἐχαμογέλασε, λέγων. — Ἐὰν αὐτὸν τὸν βασιλεῖα σου καταφρόνησα καὶ τὰ πράγματά του περιεγέλασα, πῶς νὰ προσκυνήσω τὴν αἰψυχὸν εἰκόνα του; Διὰ δὲ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους ψευδοθεοὺς σας, ἐρώτησον τοὺς σοφοὺς σας, οἵτινες ἐδοκίμασαν νὰ καλύψωσι μὲ τὰς μυθολογίας τὰς αἰσχρὰς πράξεις καὶ ἀτοπίας τῶν, ὀνομάζοντες τὸν ἄερα Ἦραν, καὶ τὴν γῆν Δῆμητραν, Ποσειδῶνα τὴν θάλασσαν, καὶ Ἀπόλλωνα τὸν ἥλιον· ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους, ἀλληγοροῦντες τὸν Ἑρμῆν εἰς τὸν λόγον, καὶ εἰς τὸν θυμὸν τὸν Ἄρην, καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν πορνείαν, καὶ ἄλλα παρόμοια μυθολογοῦντες φλυαρήματα· ἀλλ' ἐγὼ ἠξέσθην ἀπὸ τὰς ἱστορίας τὰς κακουργίας αὐτῶν τῶν θεῶν σας, καὶ ἐδόχως τοῦ πρώτου τὸν ὅποιον λέγετε μεγαλῆτερον· καὶ αὐτὸς ἦτο μοιχός, ἦγουν ὁ Ζεὺς ὁ ἀσελγής καὶ παράνομος, ὅστις ἐφόνευσεν τὸν πατέρα του· καὶ οἱ ἐπίλοιποι σας θεοὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ παμμίαροι τῶν ὁποίων τὰς πράξεις μιμεῖσθε καὶ σεῖς οἱ πονηροὶ καὶ κακότροποι· καὶ δὲν φθάνει ὅτι ἀπηργήθητε σεῖς τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀνόητοι, ἀλλ' ἀναγκάζεται καὶ ἡμᾶς νὰ συγκοινωνήσωμεν εἰς τόσῃν σκολιὰν τυφλότητά· οἵτινες λέγετε τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος, καὶ τὸ πικρὸν γλυκύ, καθὼς σὰς ταλανίζει· Ὁσαῖς ὁ μεγαλόφρωνος· ἀλλὰ μεταίως ὀδυνασθε καὶ ἄκαιρα, διότι προτιμῶμεν νὰ ἀποθάνωμεν μάλλον, ἢ νὰ ἀφήσωμεν τὴν εὐσέβειαν.

Εἰς ταῦτα ἐθαύμασε καὶ ἐθυμώθη ὁ τύραννος, θαῦμα μὲν εἶχε, πῶς ἤξευρε τὰς ἱστορίας τῶν ἀθέων θεῶν, καὶ θυμὸν, διότι τοὺς ἐχλεύαζε. καὶ προστάσσει νὰ τὸν σπαθίσωσιν χειρότερα· ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπία καὶ ἀνωφελῶς, διότι ὅλας τὰς δασάνους ἐνόμιζεν ὁ μακάριος Τρύφων τρυφὰς, καὶ ἡδονὰς διὰ τὸν ἐνθεον ἔρωτα· ὅθεν γνωρίσας ὁ δειλταῖος τὸ ἀήτητον τοῦ Μάρτυρος, ἀπηύδησεν ὡς δορκὰς νὰ πολεμῇ πρὸς λέοντα, καὶ εἶδει κατ' αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν ἔξω τῆς πόλεως. Ὅτε λοιπὸν μετέφεραν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης οἱ δῆμιοι, ὕψωτε πρὸς οὐρανὸν κατ' ἀνατολὰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, λέγων.

«Δέσποτα Κύριε Θεὲ θεῶν, Βασιλεῦ βασιλέων, Ἅγιε ἅγιον, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι μὲ ἤξιωσας νὰ τελειώσω τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀναμάρτητος, καὶ παρακαλῶ σε νὰ μὴ μὲ ἐμποδίσῃς ὁ πονηρὸς καὶ ἐπίβουλος, νὰ μὲ θυθίσῃ εἰς τὸν θυτὸν τῆς ἀπωλείας· ἀλλὰ ὡς λάβωσι τὴν ψυχὴν μου ἄγιοι Ἄγγελοι, διὰ νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθητὰ σου σκηνώματα· καὶ ὅσοι ἐνθυμηθῶσι ἐμοῦ τοῦ δούλου σου, νὰ σοὶ προσφέρωσι θυσίας δεκτὰς δι' ἐμοῦ πρόσχες αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἀγίου σου, καὶ δὸς αὐτοῖς ἀφθάρτους εὐεργεσίας, καὶ πλουσίαν ἀντάμειψιν· ὅτι σὺ εἶσαι μέγας ἀγαθὸς καὶ τῶν ἀγαθῶν παροχεὺς καὶ δοτὴρ πλουσιότητος». Ταῦτα

ὁ ἀθλοφόρος εὐξάμενος, καὶ προσκυνήσας τῷ Θεῷ, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν ψυχὴν ὁ μακάριος πρὶν ἀποκόψῃ αὐτὸν ὁ δῆμιος, διὰ τὸ μὴ φανῇ πῶς τὸν ἐθανάτωσεν ὁ τύραννος ἀλλὰ ἐτελείωσε μεθεὶς νοῦμα καὶ σὺλησιν. Τότε ὅσοι πιστοὶ ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐτύλιξαν ὁσίως καὶ εὐλαβῶς εἰς σινδόνα καθαρὰν με ἀρώματα τὸ τίμιον λείψανον, καὶ ἐβούλοντο τὸ ἐνταφιάσασιν ἐκεῖ διὰ τὸ ἔχουσιν ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον· ἀλλ' ὁ Ἅγιος ἐφάνη εἰς τὸ ἔραμα των, καὶ τοῖς εἶπε τὸ μετεφέρωσιν εἰς τὸν χωρίον τοῦ Λάμπρακον· ὅθεν ἐπαίησαν καθὼς τοὺς ἐπρόσταξεν ὁ ἅγιος καὶ τὸν ἐνταφίασαν ἐκεῖ εἰς τὸν ὁποῖον τρόπον ἔγιναν πολλὰ θαυμάσια, εἰς δόξαν Πατρὸς, υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ἅγιον ἑνδοξον μάρτυρα. καὶ λαματικὸν Ἀνάργυρον

ΤΡΥΦΩΝΑ

ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τὸν τροπαιοῦχον ἐν ἀγῶσιν ὑψθέντα καὶ τὸν ἐπώνυμον τρυφῆς τῆς ἐνθέου, Τρύφωνα τὸν ἑνδοξον Μάρτυρα Χριστοῦ, πόθῳ ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες, ῥῦσαι τοὺς οἰκέτας σου ἐκ δεινῶν ἀδοκίμων, τοὺς μετὰ πόθου, Ἀνάργυρε, τὸ σὸν ἐπικαλουμένους θαυμάσιον ὄνομα.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

«Τρυφῆς μεθέξειν ἀξίωσόν με Τρύφων»

Ῥδὴ Α'. Ὑγρὰν διοδοῦσας.

Τρυφῶν τῆς ἐνθέου ἐν Οὐρανοῖς τρυφῆς, μάρτυς Τρύφων, ὡς πανάριστος Ἀθλητὴς, τοῖς σαῖς ἱκεσίαις τὴν ψυχὴν μου, τῆς ἐνηδόου τρυφῆς ἐλευθέρωσον.

Ρημάτων τῶν θείων ἐνωτισθεὶς ἐτέλεσας ταῦτα, Μάκαρ Τρύφων, σὺ πρακτικῶς, τὸν ἅγιον βίον ἀγαπήσας· διὸ ἀγίως καὶ ἤν ἀξίωσον.

Ὑπῆρξας, ὦ Τρύφων, ποιμαντικός, ποιμαίνων ψυχῆς σου ἐν σοφίᾳ τοὺς λογισμούς· καὶ μὲν αὖν ἐνδόκησον, ὦ Μάρτυς, δεῖ τῇ θείᾳ σοφίᾳ ποιμαίνεσθαι. Θεοτοκίον.

Φωτίζεις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπαύγασμα δόξης ἡ τεκούσα τὸ Πατρικόν, Πανάσπις Κόρη, καὶ τὸ σκότος, τῆς ἀμαρτίας μου σὺ διασκέδασον.

Ῥδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Ἡμβλυνας τὴν δύναμιν τοῦ πονηροῦ, Τρύφων ἐνδοξε, σθένει Θεοῦ. Διὸ νῦν τῆς τούτου δι·λιότητός με λύτρωσαι.

Σάρκα περικείμενος, ὁρρύν, ὦ Τρύφων, κατέπαυσας τοῦ πονηροῦ, καὶ νῦν ὅθεν κτεῖνον αὐτὸν, θείαις ἱκεσίαις σου.

Μόνη, Τρύφων, πνεύματα τὰ πονηρὰ φυγαδεύονται, τῇ σῇ σεπτῇ ὄντως παρουσίᾳ καὶ δυνάμει τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

ἔχων σε βοήθειαν οὐ μὴ προσκόψῃ, Πανάμωμε, βίῳ παντὶ, ἔχων σε προστάτην, ἐκ τῶν νόσων σωθήσεται.

Ῥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Θεοφόρε Ἀνάργυρε, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε περιφρούρησον, καὶ ταχέως δὸς τὴν ἰασιν, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα μεσιτείαις σου.

Ἐντρυφῶν, Τρύφων ἐνδοξε, δόξης ἀπείρου καὶ ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων σε κρέσβευσ, ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως.

Ξενωθέντα με, ἔ·δοξε, τῆς Θεοῦ ἀγάπης, δόλῳ τοῦ ὁφείους, σαῖς πρεσβείαις ἀνακάλεσαι, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀπάλλαξον. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν ἀνατίθην, Ἀειπάρθενε, καὶ βοῶ σοι· διαφύλαξον ἐκ παντὸς κινδύνου με, πρεσβείαις σου.

Ῥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς

Ἵνα σε ὑμῶ ὡς προστάτην, Τρύφων ἐνδοξε, δεινῶν παντοίων, ταῖς σαῖς λιταῖς, τὸν σὸν οἰκέτην δεῖ ἐλευθέρωσον.

Νίκην καὶ ἑθροῦ τοῦ δολίου μοι χορήγησον, Τρύφων Πανσόδιμε, σοῦ ταῖς εὐχαῖς, ἵνα σωζόμενος δοξάζω σε πάντοτε.

Ἄνοσον ζωὴν, Τρύφων Μάρτυς, δὸς τῷ δούλῳ σου, ὡς τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἱατρός· σὲ γὰρ γινώσκω ἱατῆρα νόσων ἁμισθον.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Ἀγνή, τὸ γλυκύτατόν μου ὄνομα, σὴ προστασίᾳ σῶσον τῇ ἰσχυρᾷ, τὸν ἐπὶ σοὶ ἀδιστάκτως καταφύγοντα.

Ῥδὴ ΣΤ' Ἰλάσθητί μοι.

Ξηράνας τὰς μυσαράς σπονδάς τε καὶ τὰ μιάσματα, μανίας εἰδωλικῆς, κατήρδυσας, ἔνδοξε, σοῖς αἵμασιν ἅπαντα, τὰ τῆς εὐσεβείας εὐγενῆ, Τρύφων, βλαστήματα.

Ἰχώρ σου μαρτυρικός, ὡς μῦρον εὐωδιάζει νῦν, τὸ αἷμά σου, Ἀθλητά, πηγάζει ἰάματα, ἢ κόνις τοῦ σώματος, ψυχὰς ἀγιάζει τῶν πιστῶς προσπελαζόντων σοι.

Ἰάσεων αὐτουργόν, εἰδότες σε, Τρύφων ἔνδοξε, ξηραιομένων παθῶν, πηγὴν ἀνεξάντητον, ἔξ ἧς ἀπαντλοῦμεν νῦν, ἰαμάτων ρεῖθρα, καὶ σωτήρια χαρίσματα. Θεοτοκίον.

Ὡς Μήτηρ οὐσα Χριστοῦ, τοῦ Ποιητοῦ πάσης Κτίσεως, σὲ ἱκετεύω θερμῶς, Πανάσπιλε Δέσποινα, ἱλισμόν μοι δώρησαι, τῶν πολλῶν πταισμάτων, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον.

Διάσωσον ταῖς πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαις σου, Τρύφων, ἀπὸ κινδύνων καὶ νόσων, Ἀνάγκυρε, τοὺς πόδες σε καὶ πίστει εὐφημοῦντας.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Ἐνθέου τρυφῆς ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύων, Ἀνάγκυρε, τὰς ψυχὰς τῶν σὼν οἰκτῶν, ταῖς πρὸς Θεὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου, τῆς τῶν παθῶν πάσης ῥύσαι συγχύσεως, ὡς Ἀθλητῆς ἀήτητος, Τρύφων Παναοίδιμε.

Καὶ εὐθὺς τὸ προκείμενον, ἦχος δ'

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Ἦχος Πλ. Β' Οὐδεὶς προστρέχων

Οὐδεὶς προστρέχων ἐν τῇ σκέπῃ σου, ἀνίσχυρος ἐκπορεύεται κατὰ παθῶν καὶ δεινῶν, Τρύφων Μάρτυς Κυρίου, ἀλλὰ τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν ἐκζητῶν, λαμβάνει ταῖς πρὸς Θεὸν λιταῖς σου, σωτηρίαν καὶ ἴασιν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

Ῥδὴ Ζ' Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στεφανόφορος χορεύων καὶ χοροῖς τῶν Μαρτύρων συναγαλλόμενος, τοῖς σέ, Τρύφων, τιμᾷσι καὶ πίστει ἀνυμνοῦσιν, ὡς Ἀνάγκυρος δώρησαι, ἀσθενειῶν καὶ παθῶν τὴν μείωσιν, εὐχαῖς σου.

Ὁ Δεσπότης τῶν ὄλων, καὶ Θεὸς Οὐρανίῳ στέφει σε ἕστηκεν, καὶ ἐν

ἐπουρανίοις σκηναῖς νῦν ἐναντίζεις κατηξίωσεν, Ἀγιε. Τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ Τρύφων, ἐκδυσώπει.

Ὅμβροις ἐμῶν δακρύων, πλύνον, ὦ Ἀνάγκυρε Τρύφων, καρδίαν μου, πηγὴν τε σῆς Εἰκότος, ἰάματα ρεούσης, κατανύξεως πλήρωσον, ἵν' ἀποπλύνω παθῶν τὸν βόρβορον, Τρισμάκαρ. Θεοτοκίον.

Νέον φέρουσα βρέφος, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Θεόν, Παναμώμητε, ταῖς σοῖς σεπταῖς ἀγκάλαις, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, λυτρωθῆναι τοὺς δούλους σου, πυρὸς σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, καὶ νόσων ἀνιάτων.

Ῥδὴ Η' Τὸν Βασιλέα

Μυρίοις νόσοις πιεζόμενος Μάκαρ, σοι προστρέχω αἰτῶν σωτηρίαν. Σὺ γὰρ εἰ, ὁ Τρύφων, ἡ ῥῶσις τῶν νοσοῦντων.

Ἐν Οὐρανόις τοῖς σκηνώμασι, Τρύφων ἐντυφῶν καὶ χαίρων σὺν Ἀγγέλοις, πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων.

Τὸν σὸν οἰκῆτην, ὡς ἱατρὸς τῶν νοσοῦντων, Τρύφων Ἀγιε, παθῶν ἐνοχλοῦντων, κόπασον τὸν σάλον, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα δακρύων ψυχικῶν δός μοι, Κόρη, ἵνα πλύνω παθῶν μου τὸν ῥυπον, καὶ ὁδήγησόν με πρὸς τριβους σωτηρίας.

Ῥδὴ Θ' Κυρίως Θεοτόκον

ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, Θεὸν τῶν ἀπάντων, τρυφῶν ἐνθέου τρυφῆς, Τρύφων ἔνδοξε, ἵνα παρασχῇ πταισμάτων ἡμῖν συγχώρησιν.

Φοιτὶ ὡς προσπελάσας, ἰὼ πρώτῳ, ὁ Τρύφων, καὶ τῇ αὐτοῦ θείᾳ αἴγλῃ πυρσοῦμενος, αὐτῆς λιταῖς σου σὸν δούλον μέτοχον ποιήσον.

Ὡς Τρύφων, τῆς ἐνθέου τρυφῆς ἀπολαύων σὺν τοῖς Ἀγγέλοις δαὶ ἐνηδόμενος, ὑπὲρ σὼν δούλων, τὸν Κτίστην, Μάκαρ, ἱκέτευε.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντες, Θεοτόκε, καὶ δεινοῖς παντοίοις, οἱ σοὶ οἰκέται ᾄει συνεχόμενοι, σοὶ καταφεύγοντες λύσιν αὐτῶν αἰτούμεθα.

Ἀξίον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Μάρτυρα Κυρίου τὸν θαυμαστόν. καὶ τὸν τῆς Λαμπάκου ἐτοιμότατον βοηθόν, φύλακα καὶ ῥύστην τῶν ἐπικαλουμένων, Τρύφωνα τὸν θεῖον πάντες τιμήσωμεν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοί, Τρύφωνος τοῦ θεοῦ τὴν Εἰκόνα τὴν ἱερὰν, τὴν ἀποσεβοῦσαν παθῶν τὰς δυσσομίας, καὶ ἴασιν καὶ ῥῶσιν πᾶσιν παρέχουσαν.

Καὶ Θεοτοκίον *Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων*

Τρισάγιον, εἶτα τὸ Τροπάριον ἦχος Α'

Οὐράνιος Χορός...

Βασάνων ἀνδρικῶς ὑπομένειν τοὺς πόνους, τὴν ἄπονον ζωὴν ἀλη-
θῶς ἐκομίσω, Τρύφων Παναοίδιμε, Ἀθλητῶν τὸ ἐδραΐσµα. Ὅθεν
σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐωρτάζουσα τὴν παναγίαν σου
Μνήμην, ἐνθόως ἀγάλλεται.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν ἦχος Β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Τρύφων εὐληθῶς παρὰ Θεοῦ χάριν, χορηγεῖς τὰς ἰάσεις τοῖς εἰς τὴν
σκέπην σου πλῆθει καταφεύγουσι, καὶ σοὶ προστρέχουσι, καὶ ποικίλα
ἀνίατα θεραπεύεις πάθη, χάριτι τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου, Σοφέ.
Ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσσπλουμέν οὕτω πρὸς τὸν Κύριον, πάντων τῶν δι-
κῶν, ρυοθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Η ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ

Υπάρχουν ἄνθρωποι χριστιανοὶ ὅπου ἀντὶ προσευχῆς καὶ δοξολο-
γίας ἔχουν εἰς τὸ στόμα τῶν τὴν βλασφημίαν, μὲ κάθε μικρὰν στενα-
χωρίαν τῶν καὶ θλίψιν βλασφημοῦν τὸν Χριστόν καὶ τὴν Παναγίαν,
καὶ ὄχι μόνον οἱ μεγάλοι βλασφημοῦν ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ γέρον-
τες καὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροὶ παῖδες. Παντοῦ ὑβρί-
ζεται τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, καὶ νομίζετε ὅτι ἡμποροῦν ποτὲ αὐτοὶ
οἱ βλάσφημοι γὰρ συγχωρεθῶν ἀπὸ τὸν Θεόν; ποτὲ δὲν συγχωρεῖται ἡ
βλασφημία, διότι λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὅτι ὅποια
ἁμαρτία κάμνετε ἔσεσθε οἱ ἄνθρωποι καὶ μετανοήσετε μὲ ὅλη τὴν καρ-
διὰ σας θὰ σᾶς συγχωρέσω, ὅποιος ὅμως βλασφημεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον
οὐδέποτε θὰ τοῦ συγχωρέσω εἰς τὸν αἰῶνα, λοιπὸν ὅποιος βλασφημεῖ,
πρόσωπον Θεοῦ δὲν θὰ ἀξιωθῇ νὰ ἰδῇ. Καὶ ποῖον ὑβρίζεις ταλαίπωρε
ἄνθρωπε; ὑβρίζεις ἐκείνον τὸν ὅποιον τρέμουσι οἱ ἄγγελοι, βλασφημεῖς
ἐκεῖνον ὃν ἐποίησε ὅλον τὸν κόσμον καὶ δύναται ἂν θέλῃ νὰ σε κάμῃ
στάκτη, ἀλλὰ μακροθυμεῖ, βλασφημεῖς ἐκείνον ὅπου ὅλα τὰ ἔθνη τὸν
λατρεύουν καὶ τὸν προσκυνοῦν ὡς ἀνώτερον πάσης τῆς κτίσεως.
Καὶ ποῦ θὰ καταφύγῃς ὅταν ἀσθενήσῃς ἢ κινδυνεύῃς; ποῖος θὰ σε
σώσῃ ὅταν δὲν ἔχῃς φίλον σου τὸν Θεόν; Ποῖος θὰ σοῦ φανεῖ παρή-
γορος εἰς τὴν στεναχωρίαν σου; νομίζεις οἱ συγγενεῖς σου καὶ οἱ φίλοι
σου ὅτι θὰ σε σώσουν; αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ σοῦ κάμουν τίποτα, ὅταν
λείπῃ ἀπὸ ἐπάνω σου τὸ θεῖον ἔλεος, Ἐὰν μὴ ὁ Κύριος φυλάξῃ πόλι
εἰς μάτην ἠγορεύνησεν ὁ φυλάσσων. Ἀλλοίμονόν σου ὅταν φύγῃ τὸ
θεῖον ἔλεος ἀπὸ ἐπάνω σου, εἶσαι ἕνα πλοῖον πλέον εἰς φοβεράν τρι-
κυμίαν ἄνευ πλοίαρχου, ἀφινόμενον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων ἕως
δοῦ καταποντισθῇ.

Ἰωαννίκιος. Μοναχὸς